

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

60

Οι Άτσαλνοι
Δαίμονες

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ 'Ο ΞΗΛΛΗΝΑΣ
ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΟΙ ΑΤΣΑΛΙΝΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ

‘Ο Νάνος άπαγγέλει!

ΣΤΟ έξοχικό σπιτάκι τους οι ‘Υπεράνθρωποι: οί Προστάτες τής ‘Ανθρωπότητας και οί ‘Υπερασπισται του Καλού και του Δικαίου, είναι συγκεντρωμένοι κάτω από μια κληματαριά στον κήπο και παίρνουν τὸ πρόγευμά τους, κουβεντιάζοντας για τὰ τελευταία συνταρακτικά γεγονότα, πού παρά λίγο νά κοστίσουν στην ‘Ανθρωπότητα τὴν ύπαρξί της (*).

— ‘Η γῆ χρωστάει σέ σένα τὴ σωτηρία της, γιέ μου!

(*). Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος, τὸ 59, πού ἔχει τὸν τίτλο: «Τὸ Γκρέμισμα τοῦ Κολοσοῦ».

λέει μὲ περηφάνεια ὁ ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο στὸν ‘Υπερέλληνα. “Αν δὲν κατώρθωνες νά ἀναγκάσης τὸν Τρόμο, τὸ Θεὸ τοῦ Πολέμου, νά φανερώση πού ἦταν κρυμμένη ἡ γιγάντια ἐκείνη ἀτομικὴ βόμβα τοῦ ἡ Γῆ θὰ εἶχε ἴσως σκορπιστῆ τώρα στὰ βάθη τοῦ διαστήματος καὶ ἡ ‘Ανθρωπότης καὶ ὁ πολιτισμὸς της δὲν θὰ ὑπῆρχαν πιά! ‘Ακόμα πῶς ἐκπληκτικὸ ὅμως εἶναι: τὸ γεγονός ὅτι κατώρθωσες νά σπάσης ἀπὸ τὴ ρίζα τους τὰ κέρατα τοῦ Τρόμου! Φαντάζομαι τὴ λύσσα τοῦ ‘Εχθροῦ τοῦ Κόσμου! ‘Η ταπεινώσι αὐτῆ ἦταν πολὺ μεγάλη γι’ αὐτὸν καί, σίγουρα θὰ προετοιμάζει αὐτῆ τὴ στιγμή μιὰ νέα ἐπίθεση: ἐναντίον μας καὶ ἐναν-

τίον του ανθρωπίνου γένους!

—Χμ!, κάνει ο Κοντοστούπης, ο κωμικός νάνος με τὸ στόμα γεμάτο φράουλες. Χμ! "Ας κάνη πάλι τὴν ἐμφάνισί του ὁ Τρόμος καὶ νὰ δῆς τὶ θὰ πάθῃ! Θὰ τοῦ κόψω τ' αὐτιά καὶ θὰ τὸν βάλω νὰ τὰ φάῃ! "Επειτα θὰ τὸν ἀρχίσω στὶς γροθιές ὡσπου νὰ πέσῃ στὰ γόνατα καὶ νὰ ζητήσῃ ἔλεος!

Καὶ προσθέτει σαλεύοντας ἄγρια τὴ γροθιά του:

—"Ελα ντέ! "Ελα, ψευτοπαλληκαρά! "Ελα νὰ σοῦ δείξω ἐγὼ τὶ θὰ πῆ... βερύκοκο! "Ελα νὰ σοῦ... "Αγιοί Πάντες! Εἶμαι χαμένος ἀνθρώπος! Πεθαίνω!

Τὰ μάτια του γουρλωμένα ἀπὸ ἀπερίγραπτο τρόμο κυττάζουν πρὸς ἓνα μεγάλο θάμνο, ποῦ ὑψώνεται πρὸς τὰ δεξιὰ του. Τὸ πρόσωπό του χλωμαίνει καὶ ἡ μεγάλη κοκκινωπὴ μύτη του ἀνεβοκατεβαίνει: σπασμωδικὰ καὶ ἀστεία.

Οἱ ἄλλοι ἀκολουθοῦν τὸ βλέμμα του καὶ βλέπουν πίσω ἀπὸ τὸ θάμνο νὰ προβάλουν διὰ μεγάλα κέρατα! Τὰ κέρατα τοῦ Θεοῦ τοῦ Πολέμου!

Ὁ νάνος πέφτει στὰ γόνατα καὶ ὑψώνει ἱκετευτικὰ τὰ χέρια.

—Τρόμε μου!, τραυλίζει. Τρομούλη μου! Λυπήσου με! Δὲν ἤθελα νὰ τὰ πῶ αὐτὰ ποῦ εἶπα! Ἡ γλώσσα μου φταίει! Ἡ παλιόγλωσσά μου ἡ ἀνόητη καὶ ἡ γρουσουζά τὰ εἶπε αὐτά! Μὴ μὲ πειράξῃς, Τρό-

με μου, καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ τὴν τιμωρήσω αὐστηρά! Θὰ τὴν... δαγκώσω δέκα φορές γιὰ νὰ τὴν μάθω νὰ φέρεται! Θά...

Ἐνα κοροϊδευτικὸ γέλιο, ἀντηχεῖ πίσω ἀπὸ τὸ θάμνο. Τὰ κέρατα τοῦ Τρόμου μετακινοῦνται καὶ παρουσιάζεται ὁ... Τσιπιτσιπ, τὸ τερατάκι μετὸ ράμφος πουλιού!

Κρατᾷε στὰ χέρια του τὰ κέρατα τοῦ Θεοῦ τοῦ Πολέμου, ποῦ εἶχε σπάσει ὁ Ὑπερέλληνας στὴν τελευταία του σύγκρουσι μαζί του!

—Χά, χά, χά!, κάνει τὸ τερατάκι. Ὁ Κοντοστούπης θὰ νταγκώσῃ ντέκα φορές τὴ γλώσσα του! Χά, χά, χά! Μπράβο, Κοντοστούπη! "Εγίνες γενναῖος! Ντὲν ληποθύμησες!

Ἀφρίζοντας ἀπὸ λύσσα ὁ νάνος ἐτοιμάζεται νὰ ριχθῇ ἐναντίον τοῦ Τσιπιτσιπ καὶ νὰ τὸν δειρῇ γιὰ τὴ φάρσα ποῦ τοῦ σκάρωσε.

Μὰ ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ε κ ο τὸν σταματᾷ.

—Κάθισε ἤσυχα Κοντοστούπη!, τοῦ λέει ἄγρια πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ μπράτσο. Νομίζεις πὼς ἔχουμε ὄλοι δρεξί ν' ἀκούμε τὶς φλυαρίες σου καὶ νὰ παρακολουθοῦμε τοὺς γελοίους καθυβάδες σου; Θά...

Εἶναι ἡ σειρά τοῦ Ἑλληνα ἐφευρέτη καὶ προστάτη τῆς Ἀνθρωπότητος νὰ σωπάσῃ, κυττάζοντας ἐκπληκτοσ' ἓνα σημεῖο πρὸς τὰ δεξιὰ του.

Μιὰ μορφή σχηματίζεται ἐ-

κεί, μέσα στὸν ἄδειο ἄερα.
 Ἐνας γέρος μὲ ἄσπρα μαλλιά
 καὶ γένια καὶ μακρυὰ κόκκινη
 ρόμπια ἐμφανίζεται. Στὸ
 μέτωπό του εἶναι στερεωμένο
 ἓνα μεγάλο ρουμπίνι. Στὰ
 χέρια του κρατᾷ μὴ διάφανη
 γαλάζια σφαῖρα, ποὺ ἀφήνει
 γύρω μὴ γλυκεῖα πολύχρωμη
 ἀκτινοβολία.

Εἶναι ὁ Σεζάμ, ὁ Ἄορατος
 Μάγος, ὁ Φρουρὸς τοῦ Βράχου
 τῆς Αἰωνιότητος! (*)
 — Χαίρετε, ὦ φίλοι μου!,
 λέει ὁ σεβάσμιος γέρος χαμογελώντας
 μὲ καλωσύνη. Ἦρθα νὰ σᾶς
 συγχαρῶ γιὰ τὴ νίκη σας
 ἐναντίον τοῦ Τρόμου
 καὶ νὰ σᾶς πῶ ὅτι μπορεῖτε
 νὰ εἶστε ἤσυχοι γιὰ ἓνα
 διάστημα ἀπὸ αὐτόν! Κατέφυγε
 σ' ἓνα μακρυνὸ ἀστέρι καὶ
 χώθηκε βαθεῖα μέσα στὸ
 ἔδαφός του, γιὰ νὰ περιμένει
 ἐκεῖ μὲ ὑπομονὴ νὰ φυτρώσουν
 νέα κέρατα στὸ κεφάλι του,
 πρὶν ἀρχίσῃ πάλι τὸν πόλεμό
 του ἐναντίον τοῦ κόσμου! Ἴσως
 περάσουν μῆνες πρὶν φυτρώσουν
 τὰ νέα κέρατα, ἴσως περάσουν
 καὶ χρόνια ὀλόκληρα! Ἴσως —
 καὶ ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ γίνῃ
 ἔτσι — ἴσως καὶ νὰ μὴ φυτρώσουν
 ποτέ!...

Τοὺς κυττάζει πάλι μ' ἓνα
 χαμόγελο γεμάτο στοργὴ καὶ
 προσέτεει:

—Καὶ τώρα σᾶς ἀποχαιρετῶ
 φίλοι μου!.. Σεζάμ!

Καὶ ἡ μορφὴ τοῦ Φρουροῦ

τοῦ Βράχου τῆς Αἰωνιότητος
 σβήνει καὶ χάνεται.

Γιὰ μερικές στιγμὲς οἱ ἠρώες
 μας μένουν ἀσάλευτοι καὶ
 βουβοὶ, κυτᾷζοντας τὸ μέρος
 ὅπου, μὴ στιγμὴ πρὶν στεκόταν
 ὁ Σεζάμ.

Ξαφνικά, ὁ Κοντοστούπης ἀρχίζει
 νὰ χοροπηδαεῖ τρελλά, ξεφωνίζοντας:

—Ζήτωωω! Πάει ὁ Τρόμος!
 Τὸν ἐφάγαμεεε! Τὸν ἐκάναμε
 καὶ τρύπωσε στὴ φωλιά του,
 σὰν τρομαγμένος λαγός!
 Γιούχουοοου!

Καὶ, πηδώντας πάνω σὲ μὴ
 καρέκλα, ἀρχίζει τίς ἀπαγγελίες:

«Ἐμπρὸς παρὶὰ νὰ πᾶμ'
 νὰ πιοῦμε καὶ νὰ φᾶμ!»
 Γεμίστε τὴν κανάτα!
 Γιατ' ἦρθε ὁ Σεζάμ
 κι' ἔφερε - ὦχ καρδιά μ' -
 χαρούμενα μαντάτα!
 »Ἐμπρὸς ὦ Τσιπιτσιπί.
 θενὰ γενοῦμε σκνίπ'
 κι' οἱ δυὸ ἀπ' τὸ μεθύσι!
 Καὶ ὅπως μᾶς πειρά'
 - στὸ λέω - πολὺ πικρὰ
 θενὰ μετανοήση!
 »Γίγαντες σὰν τὸν Τρόμ'
 ἐμεῖς οἱ δυὸ τοὺς τρῶμ'
 φίλοι μου Ὑπεράνθρωποι!
 θά... θά... θά... θά... θά...»

Ἡ ἀπαγγελία τοῦ νάνου
 σταματᾷ καὶ ἀπὸ τὸ στόμα
 του βγαίνει μονότονα καὶ
 χαζὰ ἡ ἴδια συλλαβή:

— Θά... θά... θά... θά...

—Τὶ ἔπαθες, Κοντοστούπη;
 ρωτᾷ ὁ Κεραυνός. Κόλλησε
 ἡ... βελόνα τοῦ γραμμοφώνου;

Μὴν μπορῶντας νὰ ἀπαντήσῃ
 ἀπὸ τὴν ταραχὴ τοῦ ὁ Κον-

(*) Διάβασε τὰ τεύχη 57, «Σεζάμ, ὁ Ἄορατος Μάγος» καὶ 58 «Νυόκα, ἡ Θεὰ τοῦ Καλοῦ».

τοστούπης δείχνει προς τὰ πάνω μορφάζοντας κωμικά!

Οἱ ἄλλοι σηκώνουν τὰ κεφάλια του καὶ ἀντικρύζουν ἕνα καταπληκτιῶ θέαμα...

Θηρία — Ρομπότ!

ΟΥΡΑΝΟΣ εἶναι γεμάτος ἀπὸ ἀμέτρητα ἄσπρα ὀμπρελλάκια! Εἶναι ἀλεξίπτωτα καὶ κατεβαίνουν ἀργὰ πρὸς τὴ γῆ, ἐνῶ ὁ ἄνεμος τὰ σαλεύει ἐλαφρά.

Ἄπὸ τὰ ἀλεξίπτωτα κρέμονται κάτι μεγάλα ἀντικείμενα, πού ἀστράφτουν ζωηρὰ

Οἱ Χουάνα ὑποχωροῦν γιὰ μερικὲς στιγμὲς...

στὸ φῶς τοῦ ἡλίου.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι τὸ κυττάζουν γιὰ μερικὲς στιγμὲς παραξενεμένοι. Τὸ ὕψος εἶναι ἀκόμα πολὺ μεγάλο καὶ δὲν μποροῦν νὰ διακρίνουν καθαρὰ τί εἶναι αὐτὰ πού κρέμονται ἀπὸ τὰ ἀλεξίπτωτα.

Ξαφνικά, ὁ Ὑπερέλληνας φωνάζει:

—Εἶναι ρομπότ! Μετάλλινα πλάσματα, πού ἔχουν σχῆματα ζῶων! Ἄγριων θηρίων! Διακρίνω λιοντάρια! Τίγρεις! Ἴπποπόταμους! Ρινόκερους! Βόες! Ἄρκοῦδες! Ἐλέφαντες!... Ὅλα ἀπὸ μέταλλο! Θηρία - ρομπότ!

—Εἶναι καταπληκτικό!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος πού διακρίνει τώρα καὶ αὐτὸς τὰ ρομπότ. Εἶναι μετάλλινα θηρία! Τὰ βλέπω μάλιστα νὰ σαλεύουν! Κουνοῦν τὶς οὐρὲς τους καὶ τὰ πόδια τους καὶ ἀνοιγοκλείνουν τὰ στόματά τους!

—Σίγουρα, λέει ὁ Κεραυνὸς μὲ ταραχὴ, πρόκειται γιὰ κάποια ἐπίθεσι ἐναντίον τῆς Γῆς! Ἐπίθεσι μὲ θηρία - ρομπότ!

—Δὲν πρέπει νὰ τὰ ἀφήσουμε νὰ προσγειωθοῦν!, φωνάζει ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο. Ἐμπρὸς νὰ χτυπήσουμε τὰ ρομπότ στὸν ἀέρα!

Μὲ μιὰ τραυτοχρόνη καὶ θεαματικὴ ἐκτίναξι ἀπογειώνονται ὅλοι... ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη, φυσικά!

Ὁ νάνος πού τρέμει ὀλοκλήρος ἀπὸ τὸ φόβο του, τοὺς κυττάζει νὰ ἀπογειώνωνται μὲ γουρλωμένα μάτια.

Ὁ Τσιπιτσιπ δὲ χάνει τὴν εὐκαιρία νὰ πειράξῃ τόν... ἀσπονδο φίλο του.

—Κοντοστούπη, τοῦ λέει, ντὲν θὰ πᾶς κι' ἐσύ μαζί τους; Φεβᾶμαι μήπως πάθουν τίποτα χωρὶς ἐσένα!

—Χμ!, κάνει ὁ νάνος ξεροκαταπίνοντας. Δέ... δὲ χρειάζεται νὰ πᾶω μαζί τους! Δὲν πολεμῶ ἐγὼ μὲ τέτοια τιποτένια παλιορομπότ! Νά... φτερνιστῶ μονάχα, μπορῶ νὰ τὰ διαλύσω ὅλα!

Στὸν ἄερα, οἱ Ὑπεράνθρωποι χωρίζουν καὶ σκορπίζουν πρὸς διαφορετικὲς κατευθύνσεις.

Ἄς παρακολουθήσουμε τὸν ἴδιο τὸν Ὑπεράνθρωπο, ποῦ ἀνιψώνεται γοργὰ πρὸς μιὰ συντροφιά ρομπότ - ἀλεξιπτωτιστῶν, ποῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕναν ἐλέφαντα δυὸ λιοντάρια καὶ ἕνα βόα, ὅλα μετὰλλινα!

Ὁ ἥρωάς μας πλησιάζει πετώντας μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα. Ὄταν φτάνει κοντὰ, ἡ τρομερὴ γροθιά του σηκώνεται καί, μὲ ὀρμὴ ἠλεκτρικοῦ σφυριοῦ χτυπάει ἕνα ἀπὸ τὰ λιοντάρια στὸ κεφάλι!

Τὸ μετὰλλινο κεφάλι τοῦ ρομπότ ἀνοίγει στὰ δυὸ! Τὸ μετὰλλινο θηρίο, μένει ἀσάλευτο, κρεμασμένο ἄτονα ἀπὸ τὸ ἀλεξιπτωτο, σὰν νεκρό!

Χωρὶς νὰ κόμη καθόλου τὴ φώρα του, ὁ Ὑπεράνθρωπος χτυπάει τὸν ἐλέφанта στὸ σθέρκο ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ κεφάλι.

Μιὰ μεγάλῃ τρύπα ἀνοίγει

Ἡ ἀσάλινη προβοσκίδα τυλίγει τὴν Ἀστραπή!

στὸ μετὰλλινο θηρίο! Ἡ προβοσκίδα του σαλεύει ἀργὰ ἡ οὐρά του πάει κι' ἔρχεται σπασμωδικὰ κι' ἔπειτα ὁ ἐλέφαντας — ρομπότ μένει ἀκίνητος κι' αὐτός!

Τὴν ἴδια θραύσι προκαλοῦν στὰ ἀλλόκοτα μετὰλλινα θηρία καὶ οἱ ἄλλοι Ὑπεράνθρωποι!

Κάθε γροθιά τους καταστρέφει ἕνα θηρίο - ρομπότ!

Κι' ὅμως μολονότι οἱ ἥρωές μας κινοῦνται μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα καὶ σφυροκοποῦν τοὺς φοβεροὺς ἐπιδρομείς, ὁ οὐρανὸς δὲν παύει νὰ

έξαποστέλλη αδιάκοπα νέα κύματα μετάλλινων άλεξιπτωτιστών, σὲ τόσο γοργό ρυθμό, ὥστε οἱ Ὑπεράνθρωποι δὲν προλαβαίνουν νὰ σταματήσουν τὴν προσγειώσί τους!

Ἐκατοντάδες ἀπὸ τὰ παρὰ ξένα αὐτὰ μηχανικὰ πλάσματα προσγειώνονται γερά καὶ ἀνέπαφα κάτω, στὴν ἐσοχὴ καὶ πιὸ πέρα στὴν ἴδια τὴν πόλι τῆς Νέας Ὑόρκης!

Μέσα στὴ Νέα Ὑόρκη διαδραματίζονται τρομακτικὲς σκηνές. Μόλις προσγειώνονται, τὰ θηρία - ρομπὸτ ἐλευθερώνονται ἀπὸ τ' ἄλεξιπτωτὰ τους καὶ ἀρχίζουν μιὰν ἀφάνταστη καταστροφή!

Τὰ λιοντάρια ρίχνονται ἐναντίον τοῦ πλήθους τῶν διαβατῶν, πού περιφέρονται στοὺς δρόμους ἐκεῖνὴ τὴν ὥρα, καὶ ἀρχίζουν νὰ σκοτώνουν ὄσους βρίσκουν μπροστά τους, κυνηγώντας τοὺς πανικόβλητους ἀνθρώπους με τεράστια πηδημάτα, πού κάνουν τὴν ἀσφαλτο νὰ βουλιάζει στὰ μέρη ὅπου πατοῦν!

Τὸ ἴδιο κάνουν καὶ οἱ τίγρεις! Οἱ βόες κουλουριάζονται γύρω ἀπὸ τοὺς διαβάτες καὶ τοὺς συνθλίβουν!

Οἱ ἐλέφαντες τοὺς ἀρπάζουν με τὶς προβοσκίδες τους καὶ τοὺς τινάζουν μακριά, πάνω στοὺς τοίχους τῶν κτιρίων!

Οὐρλιάζοντας ξέφρενα καὶ ἀνατριχιαστικά, οἱ ἄνθρωποι, φεύγουν μακριά ἀπὸ τὰ καταπληκτικὰ μετάλλινα τέρατα καὶ χώνονται στὴν πρώτη

πόρτα πού βρίσκουν μπροστά τους!

Τότε τὰ θηρία ἐπιτίθενται ἐναντίον τῶν κτιρίων!

Λιοντάρια καὶ τίγρεις ρινόκεροι καὶ ἵπποπόταμοι, βόες καὶ ἐλέφαντες παίρνουν φόρα καί, ξεφυσώντας με μανία σὰν ἀληθινὰ θηρία, ρίχνονται πάνω στοὺς τοίχους τῶν κτιρίων καὶ ἀρχίζουν νὰ τοὺς γκρεμίζουν!

Τὴ μεγαλύτερη θραῦσι τὴν κάνουν οἱ ἐλέφαντες, πού με τὰ ὀγκώδη μετάλλινα κορμιά τους τρυποῦν τοὺς τοίχους ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά στὴν ἄλλη, ἐνῶ οἱ προβοσκίδες τους - μετὰλλινες κι' αὐτὲς - συμπληρώνουν τὴν καταστροφή!

Οἱ βόες τυλίγουν τὰ κορμιά τους γύρω ἀπὸ τοὺς στύλους τῶν δρόμων καὶ με ἀπότομες συσπάσεις τοὺς ἀποσποῦν ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ τοὺς ρίχνουν χάμω!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος βλέπει ἀπὸ μακριὰ τὴν τρομερὴ αὐτὴ καταστροφή καὶ φωνάζει:

— Τὰ θηρία — ρομπὸτ καταστρέφουν τὴ Νέα Ὑόρκη! Ἐμπρὸς παιδιὰ! "Ὅλοι στὴ Νέα Ὑόρκη!

Σὰν ζωντανὲς ρουκέττες, οἱ ἱπτάμενοι ἥρωές μας σκίζουν τὸν ἀέρα με ἀσύλληπτη ταχύτητα καί, μέσα σὲ λίγες στιγμές, φτάνουν πάνω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, προσγειώνονται στοὺς δρόμους τῆς καὶ ἀρχίζουν μιὰ μανιασμένη ἐπίθεσι ἐναντίον τῶν ρομπὸτ!

Οἱ γροθιές τους δουλεύουν με πυρετώδη ταχύτητα ἐξοντώνοντας τὰ φριχτὰ ὄντα!

Μα αυτά είναι πολλά και νέα κύματα από θηρία - ρομπότ πέφτουν αδιάκοπα από τον ουρανό για να πάρουν τη θέση των άλλων και να συνεχίσουν την καταστροφή!

Τὰ τέρατα εξάλλου δὲν ὑποκύπτουν στὰ θανάσιμα χτυπήματα τῶν Ὑπερανθρώπων χωρίς νὰ ἀμυνοῦν!

Τὰ λιοντάρια καὶ οἱ τίγρεις, οἱ ρινόκεροι καὶ οἱ ἵπποπόταμοι, σταματοῦν γιὰ λίγο τὸ καταστρεπτικὸ τους ἔργο καὶ στρέφουν τὴν ἐπίθεσί τους ἐναντίον τῶν ἡρώων μας!

Ἕνας ρινόκερος χτυπάει τὸν Κεραυνὸ στὴν κοιλιά μὲ τὸ φοβερὸ μετάλλιο κέρατό του. Τὸ ἄτρωτο κορμὶ τοῦ γυιοῦ τοῦ Ὑπερανθρώπου δὲν παθαίνει βέβαια τίποτα μὰ ὁ Κεραυνὸς τινάζεται ψηλά.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνας ἐλέφαντας τυλίγει τὴν προβοσκίδα του γύρω ἀπὸ τὸ κορμὶ τῆς Ἀστραπῆς, τὴ σηκώνει ψηλά καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὴν χτυπήσῃ χάμω μὲ τὴν ἐκπληκτικὴ, ἀτσάλινη δύναμί του!

Μὰ ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο ἀγρυπνάει!

Μὲ μιὰ κίνησι ταχύτερη κι' ἀπὸ κεραυνὸ τραβάει τὸ πιστόλι του! (*)

Πιέζει τὴ σκανδάλη τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας, μὲ τὴν κἀνήν στραμμένη πρὸς τὸ κορμὶ τοῦ ἐλέφαντα. Τὸ θη-

ρίο - ρομπότ χάνεται ἀμέσως! Διαλύεται σὲ ἀπειροελάχιστα μόρια καὶ ἐξαφανίζεται!

Ἡ Ἀστραπὴ, ἐλεύθερη ἀπὸ τὸ σφίξιμο τῆς προβοσκίδας, πέφτει χάμω ἀνέπαφη!

Ἡ φυλὴ τῶν Χουάνα

ΚΑΙ ΤΟΤΕ ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο μὲ τὸ δάχτυλο πάνω στὴ σκανδάλη τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας, ἀρχίζει νὰ στρέφῃ τὴν κἀνήν τοῦ ὄπλου του πρὸς τὰ θηρία γύρω, διαλύοντάς τα καὶ ἐξαφανίζοντάς τα τὸ ἕνα ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἄλλο!

Μέσα σὲ λίγα λεπτά, χάρις στὸ ὄπλο τοῦ Ἑλληνα καὶ τῆς γροθιῆς τῶν ἄλλων, οἱ δρόμοι τῆς Νέας Ὑόρκης ἔχουν ξεκαθαριστῆ ἐντελῶς ἀπὸ τοὺς μετάλλινους ἐπιδρομεῖς!

Ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὅμως ψηλά, πέφτουν κι' ἄλλα θηρία - ρομπότ. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὅμως δὲν εἶναι μόνον τους. Τὰ συνοδεύουν ἱπτάμενοι ἄνθρωποι.

Ἄνθρωποι ντυμένοι μὲ παράξενες ἐξώκοσμες, διαπλανητικὲς στολές, πράσινες, μὲ κόκκινες μπότες, ἀλλόκοτες περικεφαλαῖες. Στὴν πλάτη τους εἶναι κρεμασμένες συσκευεὺς ποὺ τοὺς βοηθοῦν νὰ πετοῦν, ἐξαπολύοντας πυρα-

(*) Τὸ πιστόλι τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο εἶναι ἀπὸ τὰ πιὸ τρομερὰ ὄπλα ποὺ ἔχουν κατασκευαστῆ ποτέ! Εἶναι ἐκωδικοποιημένο μὲ πολλὰς οἰκονομίας, πὺρ ἢ κάθε μιά τους ἐξαπολύει διαφορετικὲς δυνάμεις; Ἡ μιά

προκαλεῖ ἀναίσθησια, ἡ ἄλλη τύφλωσι, ἡ τρίτη ἀποσυνθέτει τὰ πάντα μὲ τὴν ἀτομικὴ ἐνέργεια, ἡ τέταρτη ἀπονεκρῶνει κάθε ζωντανὸ πλάσμα, ἡ πέμπτη προκαλεῖ ψῆξι κλπ.

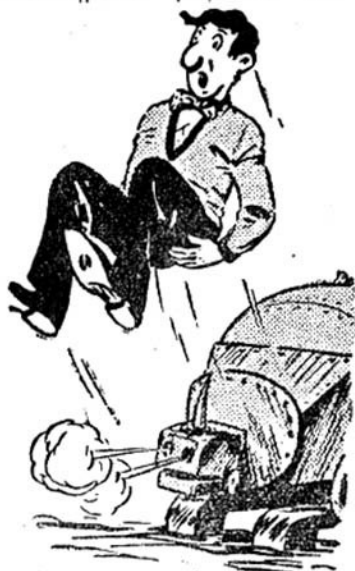

κτωμένα αέρια από δυο ρουκέτες!

Πριν οι Ύπεράνθρωποι προλάβουν να συνέλθουν από την έκπληξί τους και να έπιτεθούν, τὸ νέο αὐτὸ κύμα θηρίων και ἀνθρώπων προσγειώνεται μέσα στη Νέα Ὑόρκη, γύρω ἀπὸ τοὺς ἥρωές μας!

Τὰ θηρία χαμηλώνουν τὰ κεφάλια τους, ἔτοίμα νὰ έπιτεθοῦν ἐναντίον τῶν Ύπεράνθρώπων, ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι μὲ τις παράξενες στολές τραβοῦν ἀπὸ τις ζώνες τους κάτι μεγάλα πιστόλια.

Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς, κάνει μερικά βήματα μπροστὰ και

Τὸ κορμὶ τοῦ Νάνου τινάζεται στὸν ἀέρα!

λέει στοὺς Ύπεράνθρωπους σὲ ὄχι και τόσο καθαρή ἀγγλική γλώσσα:

— ὦ κάτοικοι τῆς Γῆς! Θαυμάσαμε τὴν ἀνδρεία σας και τὴ δύναμή σας! Δν περιμέναμε νὰ συναντήσουμε τέτοια ἀντίστασι ἐδῶ, ὅταν ξεκινήσαμε γιὰ νὰ κυριεύσουμε τὴ Γῆ! Οἱ πληροφορίες μας γιὰ σὰς ἦσαν ὅτι δὲν θὰ μπορούσατε νὰ ἀντισταθῆτε καθόλου στὴν ἐπίθεσή μας! Καὶ ξέρομε πῶς οἱ πληροφορίες μας ἦσαν σωστές! Ἐπομένως ἡ μόνη ἐξήγησι τῆς τρομερῆς αὐτῆς ἀντιστάσεως εἶναι: ὅτι δὲν εἶστε κοινοὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ οἱ περίφημοι Ύπεράνθρωποι, γιὰ τοὺς ὁποίους ἔχουμε ἀκούσει πολλές φορές νὰ μιλοῦν σὲ διάφορα ἄστρα!

— Ποιοὶ εἶστε ἐσεῖς και γιὰ τί θέλετε νὰ κυριεύσετε τὴ Γῆ; ρωτᾷ: ὁ Ύπεράνθρωπος ζαρώνοντας τὰ φρύδια του. Γιατί θέλετε νὰ καταστρέψετε τις πόλεις μας και τὸν πολιτισμὸ μας και νὰ σκοτώσετε ἑκατομμύρια ἄνθρωπους;

— Εἶμαστε οἱ Χουάνα ἀπὸ τὸν πλανήτη Ἄμὸν ἐναν μ' ἐκὸ πλανήτη τοῦ Γαλαξία, χαμένων ἀνάμεσα σὲ χιλιάδες ἄλλους!, ἀπαντᾷ: ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν παράξενη διαπλανητικὴ στολή. Ὁ πολιτισμὸς μας εἶναι πολὺ ἀνώτερος ἀπὸ τὸν πολιτισμὸ τῶν κατοίκων τῆς Γῆς και ὅλων τῶν ἄλλων ἄστρον! Τὰ μηχανικά μέσα σου διαθέτομε εἶναι τόσο συντριπτικά ὥστε κανένα ἄστρο δὲν μπορεῖ ν' ἀντισταθῆ στὴν ἐπίθεσή μας! Πολλοὶ

λαοί έχουν υποκύψει: σέ μᾶς και μᾶς έχουν αναγνωρίσει ως αφέντες τους! Δὲν μπορούμε νὰ ἡσυχάσουμε ὅμως ἂν δὲν ὑποτάξουμε καὶ τὴ Γῆ! Ξέρουμε ὅτι πολὺ σύντομα οἱ λαοὶ τῆς Γῆς θὰ ἐνωθοῦν κάτω ἀπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Ο.Η. Ε., τοῦ Ὁργανισμοῦ Ἠνωμένων Ἐθνῶν καὶ τότε ἡ αὐτοκρατορία τῶν Χουάνα θὰ κινδυνεύσει, γιὰτὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς Γῆς θὰ θελήσουν νὰ ταξιδέψουν καὶ σ' ἄλλα ἄστρα! Αὐτὸ ἀκρίβως θέλουμε νὰ προλάβουμε! Θέλουμε νὰ ἐμποδίσουμε τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐνωθοῦν καὶ νὰ ὁμοιοθῶσουν, γι' αὐτὸ, θὰ τοὺς ὑποδουλώσουμε! Ἄν ὑποδουλωθῆτε, θὰ γλυτώσετε ἀπὸ τὴν καταστροφή. Διαφορετικὰ θὰ ἐξοντώσουμε ὁλόκληρο τὸ ἀνθρώπινο γένος καὶ θὰ φέρουμε δικούς μας νὰ ἐγκατασταθοῦν στὸν πλανήτη σας! Γιὰ νὰ πεισθῆτε, κυττάξτε πόσο ἀποτελεσματικὰ εἶναι τὰ ὄπλα μας!

Στρέφει γοργὰ τὴν κἀνη τοῦ πιστολιῦ του πρὸς τὴ θάσι ἐνὸς οὐρανοξύστη καὶ τραβάει τὴ σκανδάλη.

Ἐνα λευκὸ, ἰσχυρότατο φῶς, πολὺ πῖδ' ἐντονο ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ξεπηδάει ἀπὸ τὸ στόμιό του πιστολιῦ καὶ χτυπάει τὸν οὐρανοξύστη στὴ θάσι του!

Μιὰ κραυγὴ φρίκης βγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος τῆς Ἀστραπῆς.

Τὰ κάτω πατώματα τοῦ παύσηλου κτιρίου χάνονται ἐντελῶς! Τὰ ἐπάνω πατώματα

Μ' ἓνα πήδημα, ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀρπάζει τὸν Χουάνα!

μένουν γιὰ μιὰ στιγμή μετῶρα στὸν ἀέρα κι' ἔπειτα σωριάζονται χάμω! Ὁ οὐρανοξύστη διαλύεται σὲ ἐρείπια, σηκώνοντας τεράστια σύννεφα σκόνης!

Πρὶν ὁ Χουάνα, ποὺ εἶχε προκαλέσει τὴ φριχτὴ αὐτὴ καταστροφή, προλάβει νὰ στρέψει τὸ πιστόλι του καὶ νὰ συνεχίσει τὸ διαβολικὸ ἔργο του, ὁ Κεραυνὸς ἀπογειώνεται: μ' ἓνα καταπληκτικὸ, ἀκροβατικὸ πήδημα, πετάει πρὸς τὸν Χουάνα καὶ ἡ γροθιά του ἀνεβαίνει καὶ κατεβαίνει μὲ ἀφάνταστη ὀρμή!

Ὁ Χουάνα δέχεται τὸ χτύ-

πημα στο κεφάλι, πάνω στην περικεφαλαία του, και, παρατώντας το πιστόλι του σωριάζεται: χάμω σαν κεραυνόπληκτος!

Οι άλλοι σύντροφοί του αφήνουν διαπεραστικά ούρλιαχτά και άμέσως όλα τα μετάλλινα θηρία και όλοι οι Χουάνα ρίχνονται με μανία έναντιον των υπερανθρώπων!

‘Η σύγκρουσι που έπακολουθεί είναι μια από τις πιο δύσκολες και πιο έφιαλτικές σ’ όλόκληρη την περιπετειώλη ιστορία των ήρώων μας!

‘Ο Νάνος
και ο Ρινόκερωσ

ΤΗΝ ίδια ώρα, μέσα στον κήπο του σπιτιού των ‘Υπερανθρώπων συμβαίνουν κωμικοτραγικά επεισόδια με ήρωα, φυσικά τόν... πιο δειλό ήρωα όλων των εποχών, τον άτρόμητο Κοντοστούπη!

‘Ο Νάνος, ο Τσιπιτσιπί και η ‘Ελσα είναι ακόμα καθισμένοι κάτω από την κληματαριά, με τα πρόσωπα χλωμά από φόβο, περιμένοντας με άγωνία την επίστροφή των άλλων.

‘Από τον ουρανό έξακολουθούν να πέφτουν θηρία - ρομπότ, αλλά — εύτυχώς — κανένα τους δεν πέφτει κοντά στο μακρινό έξοχικό σπίτι των φίλων μας.

‘Ο Κοντοστούπης, βρίσκει την ευκαιρία ν’ άρχιση πάλι τις ψευτοπαλληκαριές του μολονότι ο φόβος που νοιώθει

είναι τόσο μεγάλος ώστε με δυσκολία συγκρατή τα δόντια του για να μη χτυπούν μεταξύ τους!

—Χμ!, κάνει κυττάζοντας άγρια προς τον ουρανό. Βλέπεις, Τσιπιτσιπί παλιότερατάκι; Κανένα από τά... ψευτοθηρία αυτά δεν τολμάει να προσγειωθή κοντά μου! Ξέρουν πολύ καλά τί τα περιμένει! Ξέρουν ότι ο Κοντοστούπης δεν άστειύεται! Χμ!

Κυττάζει πάλι άγρια προς τον ουρανό, ενώ η καρδιά του χοροπηδάει τρελλά από το φόβο και συνεχίζει:

—‘Εμένα που με βλέπεις, Τσιπιτσιπί, με τρέμουν όλα τα θηρία της ζούγκλας! Θυμάμαι μια φορά που βρέθηκα, φάσα με φάσσα μ’ ένα ρινόκερο! ‘Οπως ξέρεις, οι κημένοι οι ρινόκεροι! δέ βλέπουν καλά! Είναι... μύωπερς! ‘Ετσι, ο ρινόκερος που σάς λέω, δέ με άναγνώρισε άμέσως! Δέν κατάλαβε πως είχε να κάνη με τον τρομερό ‘Υπερκοντοστούπη! Χαμηλώνει λοιπόν, το κέρατό του και κάνει: «Μούουουουου... Γρούουου!» «‘Ακουσε, φίλε!, του λέω εγώ με το καλό. Δέν περνάνε σε μένα μουγρού και ντουγρού! Σίγουρα, δέν έχεις καταλάβει ακόμα ποιόν έχεις μπροστά σου! Σου συνιστώ να πάς σε κανένα... όφθαλμίατρο να βάλης γυαλιά, γιατί με τη στραβομάρα που έχεις θα πάθης συμφορές καμιά: μέρα!» Και το άρπάζω από το κέρατο και το άναγκάζω να γονατίση,

μπροστά μου και νά... "Ωχ! Χάνομαι! Πέθανα! Τι είναι αυτό; Έπαθα συγκοπή!

Η "Ελσα κι' ό Τσιπιτσιπί, που διασκέδαζαν ώς τή στιγμή εκείνη με τὰ ψέματα του νάνου, γυρίζουν και νοιώθουν τὸ αἷμα τους νὰ παγώνη στις φλέβες τους!

Μέσα στὸν κήπο, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν κληματαριά, ἔχει προσγειωθῆ ἕνας μεγάλος μετάλλινος ρινόκερος!

Ἀπὸ τὰ ρουθούνια του βγαίνουν κοκκινωποὶ ἀχνοὶ κι' ἕνας παράξενος ἦχος πού μοιάζει με μουγγρητό!

Ὁ Τσιπιτσιπί μ' ἕνα τεράστιο σάλτο πετάγεται μακριὰ και χάνεται μέσα στὸν κήπο!

Η "Ελσα μένει μαρμαρωμένη στὴ θέσι της, μὴν μπορῶντας νὰ σαλέψη ἀπὸ τὸ φόβο της!

Ὁ Κοντοστούπης τρέμει σὰν ξερόφυλλο στὸν ἄνεμο και τὸ στόμα του ἀνοιγοκλείνει σπασμωδικά. Τὰ μάτια του κυττάζουν τὸ ρινόκερω - ρομπὸτ κι' εἶναι τόσο γουρλωμένα πού λές και πρόκειται νὰ πεταχτοῦν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή ἀπὸ τίς κόγχες τους!

—Θά... θὰ τὴν κόψω τὴ γλώσσα μου!, τραυλίζει. Μὲ με χαντακῶνει κάθε τόσο! Δὲν προλαβαίνω νὰ πῶ κάτι κι' ἀμέσως φανερώνεται! Θὰ τὴν κόψω! "Ωχ! ἡ καρδούλα μου!

Ὁ ρινόκερως μουγγρίζοντας πάντα και βγάζοντας

κοκκινωποὺς ἀχνοὺς ἀπὸ τὸ στόμα του, γυρίζει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Κοντοστούπης και τῆς "Ελσας και ὀρμάει ἐναντίον τους με τὸ κεφάλι προτεταμένο πρὸς τὸ κορμὶ τῆς "Ελσας!

Ὁ νάνος δὲν ξέρει πιά τι κάνει. Μέσα του παλεύουν δυὸ συναισθήματα ἐξ ἴσου δυνατά: ὁ παθολογικὸς ὁ ἀπεραντος, ὁ ἀπερίγραπτος τρόμος, πού του προκαλεῖ τὸ θηρίο - ρομπὸτ και ἡ ἀφωσίωσι πρὸς τὴν "Ελσα τὴ γυναίκα τοῦ Ὑπερανθρώπου, τοῦ καλύτερου φίλου του!

— Ρινόκεράκι μου!, τραυλίζει. Ρινόκερουλάκι μου! Μὴ! Μὴν τὸ κάνης αυτό! Μὴ γιατί θὰ θυμώσω και... δὲ θὰ σοῦ ξαναμιλήσω! Μὴ!

Ξαφνικά, ἡ ἀφωσίωσι πρὸς τὴν "Ελσα νικαίει. Ὁ νάνος ξεχνάει τὸν ἑαυτὸ του και τὸν τρόπο του! Γίνεται ἄλλος ἄνθρωπος! Γίνεται γενναῖος!

Μ' ἕνα σπρώξιμο παραμερίζει τὴν "Ελσα ἀπὸ τὸ δρόμο τοῦ μετάλλινου ρινόκερου, στέλνοντάς τὴν νὰ κυλιστῆ στὸ γρασίδι πέντε μέτρα πιὸ πέρα!

Ἐπειτα, κάνει νὰ γυρίση γιὰ νὰ ἀντιμετωπίση τὸ μηχανικὸ θηρίο. Μὰ δὲν προλαβαίνει!

Ὁ ρινόκερως φτάνει κοντά του, πρὶν ὁ Κοντοστούπης πάρη τὴ στροφή, και τὸ κεφάλι του τινάζεται πρὸς τὰ πάνω! Τὸ κέρατό του χτυπάει τὸ νάνο στὰ μαλακὰ σημεῖα τοῦ σώματός του και ἐκσφενδονί-

ζει τὸν Κοντοστούπη ψηλά, στὸν ἀέρα πάνω ἀπὸ τὰ δέντρα!

—“Ὦκωωχ!, οὐρλιάζει ὁ νάνος πανικόβλητος. Ἅγιε Ἐνούφριε, προστάτη μου, σὲ ἀποχαιρετῶ! Μὲ χάνεις! Χάνεις τὸν καλύτερο καὶ θεοσεβέστερο πιστό σου! Μὲ χτυπήσανε μπαμπέσικα καὶ μοῦ φάγανε τὰ νιάτα!

Ξαναπέφτει ἀργὰ πάνω στὸν ρινόκερω ποῦ περιμένει κάτω ἑτοιμῶς μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό! Τὸ κερασφόρο κεφάλι τὸν ξαναχτυπάει καὶ ὁ Κοντοστούπης ἐξακοντίζεται πάλι στὸν ἀέρα.

Τώρα ὁμως ὁ νάνος ἀρχίζει πραγματικὰ νὰ θυμῶνη.

—“Α!, κάνει. ζαρώνοντας τὰ φρύδια του. Σὰν νὰ τὸ παράκανες μοῦ φαίνεται, ἀγαπητέ μου! Ἐπεδὴ δὲ μίλησα τὴν πρώτη φορὰ νομίζεις, πῶς μπορεῖς νὰ μὲ χρησιμοποίησῃς ὡς μπάλλα γιὰ νὰ... γυμναστῆς στὶς κεφαλές! Εἶσαι πολὺ, πολὺ γελασμένος!

Καὶ κατσεινῶναι μὲ μιὰ κατακόρυφη βουτιά ἀρπάζει τὸ κέρατο καὶ τραβάει μ’ ὄλη τὴν ὑπερφυσικὴ δύναμη, ποῦ τοῦ ἔχει χάρισει ὁ Ἐ λ γ κ ρ ε κ ο! (*)

Ἐνας ξερὸς κρότος ἀκούγεται καὶ τὸ κέρατο σπάζει!

—“Αχά!, κάνει θριαμβευτικὰ ὁ Κοντοστούπης. Βλέπεις τὶ πεθαίνουν ὅσοι τὰ βάζουν μαζί μου; Νά!

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος 42, ποῦ ἔχει τὸν τίτλο: «Ἡ Γροβὰ τοῦ Ἐλ ληνα».

Καί, σηκώνοντας ψηλὰ τὴ σφιγμένη γροθιά του τὴν κατεβάζει μὲ ὀρμη πάνω στὸ κεφάλι τοῦ ρομπότ.

Τὸ μετάλλινο τέρας, ἀνοιγμένο στὰ δύο ἀπὸ τὸ τρομερὸ χτύπημα τοῦ νάνου, σωριάζεται χαμῶ!

— Γιούχουσου!, οὐρλιάζει ὁ Κοντοστούπης μὲ χαρὰ χτυπώντας τὸ στήθος του. Ζήτω ὁ Ἐπεκοντοστούπης ὁ... Ρινόκεροφάγος!

Ὁ Τσιπιτσιπ βγαίνει ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου εἶχε τρυπώσει καὶ κυττάζει μὲ θαυμασμὸ τὸν... ἀσπνδο φίλο του.

—Μπράβο, Κοντοστούπη! τοῦ λέει. Ἐγὼ περίμενα νὰ λιποθυμήσῃς μὰ ἐσὺ ντὲν ἔπαθες τίποτα!

Ὁ νάνος τὸν κυττάζει περιφρονητικὰ.

—Λιποθυμᾷς ποτὲ ὁ Κοντοστούπης, βρὲ παλιστερατάκι; τοῦ λέει. Ὁ Κοντοστούπης δὲν... Τὶ εἶναι τοῦτο πάλι;

Μὲ καινούργιο τρόμο στὰ μάτια βλέπει ἕναν πελώριο ἐλέφαντα - ρομπότ, νὰ προσγεώνεται: μέσα στὸν κῆπο συντρίβοντας τὰ δέντρα!

—“Αγιοι Πάντες!, τραυλίζει χλωμιάζοντας. Ὦχ ἡ καρδούλα μου! Δὲν ἀντέχω ἄλλο πιά! Πεθαίνω!

Καὶ σωριάζεται: λιπόθυμος!...

Τὸ τρομερὸ Ὅπλο!

ΗΜΑΧΗ ποῦ διεξάγεται μέσα στὴ Νέα Ἰόρκη ἀνάμεσα στὸς ὑπερανθρώπους καὶ

στούς Χουάνα με τὰ θηρία ρομπότ, είναι κάτι απείρογραπτο και τρομακτικό.

Τὰ θηρία, πού ἐπιτίθενται ἐναντίον τῶν ἡρώων μας, δοκιμάζουν πρῶτα τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν χτυπημάτων τῶν Ὑπερανθρώπων καὶ τοῦ πιστολιοῦ τοῦ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο! Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ πέφτουν τσοκισμένα ἐνῶ ἄλλα διαλύονται καὶ ἐξαφανίζονται χτυπημένα ἀπὸ τὴν ἀτομικὴ διασπαστικὴ ἐνέργεια τοῦ πιστολιοῦ τοῦ Ἑλληνα!

Μερικά μόνο ἀπὸ αὐτὰ κατρβώνουν νὰ χτυπήσουν τοὺς ἡρώες μας. Μὰ τὰ κορμιά τῶν Ὑπερανθρώπων εἶναι ἄτρωτα σὲ κάθε χτύπημα καὶ τὸ μόνο πού παθαίνουν εἶναι ὅτι νοιώθουν ἕνα διασπαστικὸ πόνο, κάθε φορὰ πού τοὺς χτυπάει ἕνα μετάλλινο θηρίο!

Ὁ κίνδυνος ὁ πραγματικὸς κίνδυνος πρέρχεται ἀπὸ τοὺς Χουάνα πού μένουν ἀμέτοχοι στὴ μάχη γιὰ μερικές στιγμές, περιμένοντας νὰ δοῦν πῶς θὰ ἦταν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιθέσεως τῶν θηρίων τους.

Ὅταν βλέπουν ὅτι οἱ Ὑπερανῶροι εἶναι ἄτρωτοι καὶ ὅτ' ἔχουν τὴν δύναμι καὶ τὰ μέσα νὰ ἐξοντώσουν τὸ μετάλλινο θηριώδη στρατό τους ἐπεμβαίνουν!

Μὲ τὰ πιστόλια τους προτεταμένα, οἱ Χουάνα ρίχνονται, στὴ μάχη. Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς ὁ πὸ κοντινός, τραβάει τὴ σκανδάλη τοῦ ὄπλου του, μετὴν κἀννη στραμμένη πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ὑπερανθρώπου!

Μιὰ λευκὴ καὶ δυνατὴ λάμψη ξεπηδαίει ἀπὸ τὸ στόμιο τοῦ πιστολιοῦ καὶ λούζει τὸν Ὑπερανῶρο.

Αὐτὸς πού εἶχε συσπειρωθῆ ἔτομος νὰ ἐφορμήσῃ μένει ἀσάλευτος, μαρμαρώνει, στὴ στάσι πού βρίσκεται! Ἐπειτα, τὸ κορμὶ του ξεθωριάζει, σθῆναι σιγά-σιγά καὶ χάνεται. ἐντελῶς καὶ στὴ θέσι του δὲν ὑπάρχει πιά παρὰ ὁ ἄδειος ἀέρας!

Ἀφήνοντας μιὰ φωνὴ φοίκης ὁ Κεραυνὸς ρίχνεται ἐναντίον τοῦ ἴδιου Χουάνα καὶ μετὰ ἀφάνταστη δυνατὴ γροθιά στὸ σαγόνι, τὸν ἐκσφενδονίζει νεκρό, εἴκοσι μέτρα μακριά!

Τὴν ἴδια στιγμή ἕνας ἄλλος Χουάνα σηκώνει τὸ πιστόλι του γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸν Κεραυνό, μὰ ὁ Ἑ λ Γ κ ρ έ κ ο εἶναι πὸ γοργός. Πιέζει πρῶτος τὴ σκανδάλη τοῦ ἀτομικοῦ πιστολιοῦ του καὶ ὁ Χουάνα διαλύεται σὲ ἀπειροελάχιστα μόρια καὶ χάνεται!

Πὸ πέρα, ἡ Ἀστραπὴ ἀποφεύγει μετὰ μιὰ συστροφή τὴν τρομερὴ λάμψη τοῦ πιστολιοῦ ἐνὸς ἄλλου Χουάνα καὶ τὸν ἐξοντώνει μετὰ μιὰ γροθιά!

Ὁ μικρὸς Ὑπερέλληνας ἐξ ἄλλου πού εἶναι τὸ ταχύτερο πλάσμα πού ἔχει γνωρίσει ποτὲ ὁ κόσμος, ρίχνεται ἀνάμεσα στοὺς ἐγκληματικούς ἐπιδρομεῖς καὶ μετὰ ἀπίστευτα γοργὰς κινήσεις διασπείρει τὴς γραμμὲς τους ἀφοπλίζοντάς τους καὶ συντριβοντάς τους!

Μιὰ σκέψι γυρίζει καὶ ξαναγυρίζει στὸ μυαλό του κά-

νοντας τὸ Παιδί - Θαῦμα νὰ τρίζη τὰ δόντια του ἀπὸ μα-
νία: Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ποὺ
ἦρθαν ἀπὸ ἓνα μακρυνὸ πλαν-
νήτη γιὰ νὰ ὑποδουλώσουν τὴ
Γῆ, σκότωσαν τὸν Ὑπεράν-
θρωπο! Τὸν Ὑπεράνθρω-
πο, ποὺ ὁ Ὑπερέλληνας λα-
τρεῦει καὶ θαυμάζει!

Ὁ δίκαιος θυμὸς του καὶ
ὁ πόνος, ποὺ νοιώθει γιὰ τὸ
θάνατο τοῦ Ὑπερανθρώπου,
πολλαπλασιάζουν τὴ δύναμι
καὶ τὴ γρηγοράδα του.

Ἡ θραύσι πρὸ προκαλεῖ ἀ-
νάμεσα στοὺς ἐχθροὺς - με-
τὴ βοήθεια καὶ τοῦ Ἐλ
Γ κ ρ έ κ ο τῆς Ἀστραπῆς
καὶ τοῦ Κεραυνοῦ - εἶναι τόσο
μεγάλη, ὥστε γιὰ μερικὲς
στιγμὲς οἱ Χουάνα ὑποχωροῦν
καί, μετὴ βοήθεια τῶν ρου-
κετῶν που ἔχουν στὴν πλάνη
τους, ἀπογεώνονται γιὰ νὰ
ξεφύγουν!

Δυστυχῶς γιὰ τοὺς φίλους
μας ὁμως, νέες ἐνισχύσεις
φτάνουν ἀπὸ ψηλά! Δεκάδες
νέοι Χουάνα χαμηλώνουν ἀπὸ
τὸν οὐρανὸ καὶ ἡ μάχη συνε-
χίζεται πρὸ ἄγρια καὶ πρὸ τρο-
μακτικῆ!

Τώρα ὁμως ἡ θέσι τῶν Ὑ-
περανθρώπων εἶναι πολὺ δύ-
σκολη! Οἱ Χουάνα τοὺς ἔ-
χουν κυκλώσει ἀπ' ὅλες τὶς
μεριὲς καὶ τοὺς χτυποῦν μετὰ
πιστόλια τους!

Ὅσο γρηγοροὶ κι' ἂν εἶναι,
οἱ ἥρωές μας ὑποκύπτουν κά-
τω ἀπὸ τὰ χτυπήματα τῶν ἀν-
τιπάλων τους!

Οἱ λευκὲς, ἰσχυρὲς λάμψεις
τῶν πιστολιῶν τῶν Χουάνα
τυλίγουν τὸν Ὑπερέλληνα

τὴν Ἀστραπὴ τὸν Ἐλ Γ κ ρ έ
κ ο καὶ τὸν Κεραυνό! Οἱ φί-
λοι μας μαρμαρώνουν γιὰ
μιὰ στιγμὴ κι' ἐπειτα τὰ κορ-
μιὰ τους σβήνουν σιγά -σιγά
καὶ χάνονται!

Τώρα, μέσα στὴν πλατεία
ὅπου δεξαγόταν ἡ μάχη, δὲν
ὑπάρχουν πιά παρὰ μόνο οἱ
Χουάνα καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ
μετάλλινα θηρία τους!

Οἱ ἐπιδρομεῖς μετὰ ἀλλό-
κοτα ὅπλα ξεστοῦν σὲ κραυ-
γὲς ἄγριου θριάμβου! Ἐ-
χουν νικήσει! Ἐχουν ἐξοντώ-
σει τοὺς Ὑπερανθρώπους, τὰ
μόνα ὄντα πάνω στὴ Γῆ, ποὺ
μποροῦσαν νὰ ἀντιταχθοῦν με-
ἐπιτυχία στὰ κατακτητικὰ
σχέδιά τους καὶ νὰ τὰ μαται-
ώσουν!

Ἐνας ἀπὸ τοὺς Χουάνα ση-
κώνει τὰ χέρια του καὶ λέει
στοὺς ἄλλους στὴν ἴδια παρε-
φθαρμένη ἀγγλικὴ γλῶσσα,
ποὺ εἶχε χρησιμοποιήσει ὁ
πρῶτος Χουάνα λίγα λεπτά
νωρίτερα:

—Ἡ νίκη εἶναι μεγάλη!
Ὁ δρόμος τώρα εἶναι ἐλεύθε-
ρος πρὸς τὴν κατάκτησι καὶ
ὑπεδουλώσι τῆς Γῆς καὶ τοῦ
Σύμπαντος! Τώρα ποὺ οἱ Ὑ-
περάνθρωποι δὲν ὑπάρχουν,
τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ἐ-
μπεδίση πιά! Μείνετε ἐσεῖς ἐ-
δῶ! Ἐγὼ πηγαίνω γιὰ νὰ ἀ-
ναφέρω τὴ νίκη στὸ Μεγάλο
Μάγο καὶ νὰ τοῦ πῶ πῶς ἦρ-
θε ἡ ὥρα νὰ διατάξη γενικὴ
ἐπίθεσι!

Καθὼς μιλάει ὁμως, δὲν
προσέχει ὅτι σὲ μιὰ γωνά
τῆς πλατείας συμβαίνει κάτι
ἀλλόκοτο. Μιὰ μορφὴ σχημα-

τίζεται μέσα από τον άδειο αέρα!

Μιά κοκκινουτυμένη μορφή! Το σώμα του Ύπερανθρώπου που φανερώνεται!

Ο Ύπερανθρώπος μένει για μια στιγμή ακίνητος σαν μαρμαρωμένος! Έπειτα, τα μέλη του κινούνται!

Είναι ζωντανός πάλι! Δεν είχε πεθάνει! Η τρομερή λευκή λάμψη των πιστολιών των Χουάνα δεν τον είχε εξοντώσει! Δεν είχε διαλύσει έντελώς τα μόρια του σώματός του ώστε να τον σκοτώσει! Είχε απλώς χαλαρώσει τη συνοχή μεταξύ τους και είχε προκαλέσει την εξαφάνισή του! Μά το κορμί του Ύπερανθρώπου, με την καταπληκτική άντοχιά του και την υπερφυσική ικανότητά του να άντεπεξέρχεται σε κάθε κλονισμό, είχε κατορθώσει να ανακτήσει τη συνοχή των μορίων του και να ξαναγυρίσει στην πρώτη κατάστασή του!

Χωρίς να χάσει καιρό, ο Ύπερανθρώπος βρίσκεται μ' ένα πήδημα κοντά στον Χουάνα που μιλούσε και τον άρπάζει σε μια λαβή που τον κρατάει ακίνητο!

—Κάνεις ένα μικρό λάθος, φιλαράκο μου!, του λέει κοροϊδευτικά! Οί Ύπερανθρώποι δεν πεθαίνουν τόσο εύκολα! Είναι ακόμα ζωντανοί και θα κάνουν ό,τι μπορούν για να ματαιώσουν τα έγκληματικά σχέδιά σας! Κύτταξε γύρω! Κυττάξτε όλοι γύρω!

Έμβρόντητοι οί Χουάνα κυττάζουν γύρω και μιιά κραυ

γή έκπληξως βγαίνει από τα στόμια τους.

Μέσα από τον άδειο αέρα, τέσσερις μορφές παίρνουν σιγά - σιγά σχήμα και ο Έλ Γκρέκο, η Αστραπή ο Ύπερέλληνας και ο Κεραυνός, φανερώνονται!

Γοργός σαν αστραπή ένας από τους Χουάνα γυρίζει το πιστόλι του προς τον Ύπερανθρώπο και τραβάει τη σκανδάλη. Η λευκή δυνατή λάμψη, που εξακοντίζει από το στόμα του πιστολιού, λούζει τον Ύπερανθρώπο και τον Χουάνα που αυτός κρατάει αιχμάλωτο.

Χάνονται κι' οί δυο!

Μιά στιγμή όμως αργότερα, ο Ύπερανθρώπος εμφανίζεται πάλι χωρίς τον αιχμάλωτό του που έχει εξοντωθεί και εξαφανιστή όριστικά!

Το ίδιο γίνεται και με τους άλλους Ύπερανθρώπους. Δέχονται κι' αυτοί πυροβολισμούς με τίς λευκές λάμψεις χάνονται για μιιά μόνο στιγμή και ξαναφανερώνονται σχεδόν αμέσως!

Τα υπερφυσικά προικισμένα κορμιά τους έχουν συνηθίσει στην τρομερή, εξοντωτική λάμψη και ή εξαφάνισή τους είναι τώρα στιγμιαία!

—Έμπρός!, φωνάζει ο Ύπερανθρώπος. Έπάνω τους, παιδιά!

Και οί Προστάτες της Ανθρωπότητας περνούν στην επίθεσι!

Οί γροθιές τους και το πιστόλι του Έλ Γκρέκο σκορπούν το θάνατο ανάμεσα

στις γραμμές των έθρονών της Γης! Οι Χουάνα, βλέποντας ότι τα όπλα τους τους είναι άχρηστα και ότι δεν μπορούν να αντιμετώπισουν τους τρομερούς Υπερανθρώπους, ύποχωρον πανικόβλητοι!

Όσοι μένου ζωντανοί, απογειώνονται και, με γοργές και δυνατές εξατμίσεις των ρουκετών τους πετούν προς τα πάνω, προς τον ουρανό! Οι Υπερανθρωποι τους ακολουθούν!

Και τότε μιά άπιστευτα τρομακτική σύγκρουση αρχίζει ανάμεσα στους Χουάνα στους Υπερανθρώπους και στα ρομπότ!

Αιχμάλωτοι!

ΗΤΑΧΥΤΗΤΑ που αναπτύσσονται οι Χουάνα, οι επιδρομείς από τον πλανήτη Άμνόν, είναι καταπληκτική! Οι Υπεράνθρωποι όσο κι' αν πασχίζουν δεν μπορούν να τους φτάσουν!

Μόνο ο Υπερέλληνας το Παιδί - Θαύμα που είναι το ταχύτερο πλάσμα του κόσμου, ελαττώνει γοργά την απόστασι ανάμεσα σ' αυτόν και στους Χουάνα!

Μα ο πατέρας του τον φωνάζει πίσω:

—Μείνε κοντά μας!, του λέει. Είναι προτιμώτερο να τους ακολουθήσουμε και να μάθουμε πού έχουν την βάση τους! Γιατί, βέβαια δεν μπορεί όλα αυτά τα θηρία - ρομπότ και οι Χουάνα να έρχονται γραμμή από τον πλανήτη Άμνόν! Πρέπει να έχουν κάποια ενδιάμεσα βάση, κάπου κοντά στη Γη!

Ο Υπερέλληνας κουνάει απρόθυμα το κεφάλι του. Θέλει να κυνηγήσει και να εξοντώσει τους κακούργους επιδρομείς! Μα υπακούει στον πατέρα του.

Το τρελλό αυτό κυνηγητό προς τους ουρανούς κρατάει ένα ή δυο λεπτά.

Ξαφνικά, όταν πιά βρίσκονται σε ύψος είκοσι χιλιάδων μέτρων πάνω από την επιφάνεια της Γης, οι Υπεράνθρωποι νοιώθουν μια άορατη δύναμη να αρπάζει τα κορμιά τους και να τα τραβάει προς τα πάνω!

Προσπαθούν να αντιδράσουν και να απαλλαγούν από την πανίσχυρη αυτή έλξι, μα δεν μπορούν!

Και τότε ένα πλανητόπλοιο κάνει την εμφάνισή του πάνω από τα κεφάλια τους!

Είναι μεγάλο, τεράστιο! Μεγαλύτερο από ένα μεγάλο υπερωκεάνειο!

Στα πλευρά του χάσκει ένα μεγάλο άνοιγμα, ένα είδος τετράγωνης πόρτας.

Οι Χουάνα που πηγαίνουν μπροστά, χάνονται μέσα στο άνοιγμα αυτό.

Οι Υπεράνθρωποι, τραβηγμένοι από την άορατη, παράξενη δύναμη, που γίνεται όλο και πιο ισχυρή και πιο άκαταμάχητη, ταξιδεύουν άθελά τους προς το πλανητόπλοιο, περνούν από το μεγάλο, τετράγωνο άνοιγμα, μπαίνουν μέσα σε μια απέραντη αίθουσα και βροντούν πάνω σ' ένα μεταλλικό τοίχο με τσπηφόρα, ώστε για μερικές στιγμές χάνουν όλοι τις αισθήσεις τους!

Συνέρχονται σχεδόν άμεσως και αντικρύζουν ένα καταπληκτικό θέαμα.

Εκατοντάδες Χουάνα, με τα παράξενα κοστούμια τους, τις περικεφαλαίες τους και τα τρομερά πιστόλια τους, βρίσκονται μέσα σε μια μεγάλη αίθουσα, στραμμένοι όλοι προς το μέρος των Υπεράνθρώπων με τα πιστόλια έτοιμα για δράσι!

Στη μέση της αίθουσας πάνω σ' ένα πλατύ μεταλλικό θρόνο, είναι καθισμένος ένας

Χουάνα πὸ μεγαλόσωμος ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ὁ ἀρχηγὸς τοὺς σίγουρα!

Πίσω ἀπὸ τοὺς Χουάνα εἶναι παρατεταγμένα ἑκατοντάδες μετάλλινα θηρία - ρομπότ, μὲ μεγάλα ἀλεξίπτωτα τυλιγμένα καὶ στερεωμένα στὴν πλάτη τους!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι κάνουν νὰ ὀρμήσουν ἐναντίον τους, μὰ δὲν μποροῦν νὰ κινηθοῦν! Δὲν μποροῦν νὰ σαλέψουν καὶ νὰ ξεκαλλήσουν ἀπὸ τὸν μετὰλλινο τοῖχο, ὅπου ἔχουν ριχτή! Μὰ μυστηριώδης πανίσχυρη δύναμι τοὺς κρατᾷ αἰχμαλώτους πάνω στὸν τοῖχο!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος καταβάλλει ἀπεγνωσμένες προσπάθειες. Οἱ μῦνες του φουσκώνουν, τὰ νεύρα του τεντώνονται, οἱ φλέβες του ἐξογκώνονται! Μὰ τίποτα! Δὲν μπορεῖ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν τρομερῆ δύναμι!

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Χουάνα γελάει κοροϊδευτικά.

—Χά, χά, χά!, κάνει. "Αδικὰ πασχίζεις, Ὑπεράνθρωπε, ἐσύ κι' οἱ δικοί σου! Δὲ θὰ μπορέσετε ποτὲ νὰ ἐλευθερωθῆτε ἀπὸ τὸν πανίσχυρο μαγνήτη μου, ποὺ σὰς κρατᾷ αἰχμαλώτους! Εἶναι ἕνα νέο εἶδος μαγνήτη ποὺ ὁμοίό του δὲν ὑπάρχει στὴ Γῆ! Λειτουργεῖ μὲ βάση τις κοσμικὲς ἀκτίνες καὶ τραβάει ὄχι μόνον τὰ μέταλλα ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ ἀντικείμενα!

—Πῶς δὲν τραβάει κι' ἐσὰς καὶ τὰ ρομπότ; ρωτᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος.

—Δὲ μὰς τραβάει γιὰτὶ γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ μας καὶ γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τῶν θηρίων μου ἔχω βάσει ἕνα σύρμα ἀπὸ ἕνα εἰδικὸ μέταλλο, ποὺ ἐξουδετερώνει τὴν ἔλξι τοῦ μαγνήτη! Χά, χά, χά! Εἶμαι ἱκανοποιημένος! Πολὺ ἱκανοποιημένος! "Ἐχω στὰ χέρια μου τοὺς Ὑπεράνθρωπους! Τίποτα δὲν μπορεῖ πιά νὰ συγκρατήσῃ τὸ στρατό μου στὴν ἐπίθεσί του ἐναντίον τῆς Γῆς! Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ ματαιώσῃ τὰ σχέδιά μου! Ἡ Γῆ θὰ ὑποδουλωθῇ ἢ θὰ ἐξοντωθῇ καὶ ὁ λαὸς τοῦ πλανήτη Ἄμὸν, ὁ πιὸ πολιτισμένος λαὸς τοῦ Σύμπαντος, θὰ γίνῃ ὀριστικὰ Κυρίαρχος τοῦ Κόσμου! "Ὅσο γιὰ σὰς, Ὑπεράνθρωπε, μὲ λύπη μου εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ σὰς ἐξοντώσω! Καὶ λέω μὲ λύπη μου, γιὰτὶ θὰ ἤθελα νὰ σὰς εἶχα συμμάχους μου καὶ ὄχι ἐχθρούς μου! "Ἀνθρωποι σὰν ἐσὰς, ἀξίζουν ὅσο συντάγματα ὀλόκληρα ἀπὸ στρατιῶτες σὰν τοὺς δικούς μου!

Σωπαίνει, μένει γιὰ λίγο σκεπτικὸς κι' ἔπειτα συνεχίζει:

— Ἔερετε θὰ μπορούσαμε νὰ συνεργαστοῦμε! Εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς ἐλευθερώσω ἀμέσως καὶ νὰ σὰς χαρίσω τὴ ζωὴ, ἂν μοῦ δώσετε τὸ λόγο τῆς τῆς σὰς ὅτι θὰ συμμαχήσετε μαζί μου! Θὰ σὰς κάνω ὑπαρχηγούς μου καὶ θὰ ἀναθέσω στὸν καθένα σας νὰ κυβερνάει δέκα πλοῦσια καὶ πικνοκατοικημένα ἀστέρια!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος τὸν κυτ-

τάζει περιφρονητικά. Καταβάλλει - χωρίς αποτέλεσμα πάλι - μίαν ακόμα προσπάθεια να ελευθερωθή, κι' έπειτα λέει περήφανα:

—Οί 'Υπεράνθρωποι δέν παρὰδιδόντα: Χουάνα! Οί 'Υπεράνθρωποι νικούν ή πεθαίνουν! Έχουμε τάξει τόν έαυτό μας στην ύπηρεσία τού Καλού, τού Δεκαίου και τής Ανθρωπότητας και είμαστε πρόθυμοι να προσφέρουμε τή ζωή μας στον άγώνα έναντίον τών Έχθρών τού Κόσμου!

Τό πρόσωπο τού άρχηγού τών Χουάνα παραμορφώνεται από λύσσα και θυμό:

—Πολύ καλά, γρυλλίζει άγρια. Θα πληρώσης τὰ λόγια σου αυτά, 'Υπεράνθρωπε!

Και γυρίζοντας στους άνδρες του, προστάζει:

—Σημαδέψτε τον όλο: στο στήθος! Έτσι; Πύρ!

Έκατοντάδες λευκές έκτυφλωτικές λάμπες ξεπηδούν από τὰ πιστόλια τών Χουάνα και άγγίζουν ταυτόχρονα τόν 'Υπεράνθρωπο!

Τό σώμα τού ήρώα μας σβήνει και χάνεται άμέσως! 'Ο άρχηγός τών Χουάνα γυρίζει στον Έλ Γκροέκο.

—Είδες τί έποίησε ό 'Υπεράνθρωπος! λέει. Θα δηλώσης συμμεχία ή προτιμάς να ύποστής τήν τύχη του;

—Είσα γελοίος!, άπάντησε με περιφρόνησι ό Έλληνας.

—Πύρ!, διατάζει ό άρχηγός τών Χουάνα.

Χτυπημένος από έκατοντάδες λευκές λάμπες, ό Έλ

Γκροέκο, χάνεται κι' αυτός όπως ό 'Υπεράνθρωπος!

—Έσύ; ρωτάει ό Χουάνα τόν Κεραυνό! Θέλεις να...

—Χάνεις άδικα τὰ λόγια σου!, είναι ή άπάντησι τού γιου τού 'Υπεράνθρώπου.

Οί Χουάνα πυροβολούν πάλι: κι' ό Κεραυνός χάνεται με τή σειρά του!

'Ο άρχηγός τών έξώκοσμων έπίδρομείων γυρίζει στη 'Αστραπή.

—Είνα: κρίμα, λέει, να πεθάνη μιὰ τόσο όμορφη γυναίκα! Αν δεχτής άπλώς να μὴν πολεμήσης έναντίον μας, θα σε ελευθερώσω, 'Αστραπή!

'Η 'Αστραπή δέν άπαντάει. Τό βλέμμα όμως που τού ρίχνει είναι: τόσο περιφρονητικό ώστε ό Χουάνα γίνεται κατακόκκινος από θυμό.

—Πύρ!, σύρλιάζει. Και ή 'Αστραπή χάνεται κι' αυτή σαν τούς άλλους!

—Και τώρα λέει ό άρχηγός τών Χουάνα, μένεις μόνο έσύ, μικρή 'Υπερέλληνα! Δέ θέλω να σε σκοτώσω! Αν θέλης να μου ύποσχεθής ότι θα φύγης άμέσως από εδώ και δέν θα άναμύχθής πιά στις ύπεθσεις μου, θα σε αφήσω ελεύθερο!

—'Αν με αφήσης ελεύθερο, άπαντάει τό παιδί, καμμιὰ δύναμι στον κόσμο δέ θα μπορέση να σε σώση από τὰ χέρια μου, άπάνθρωπε δολοφόνε!

—Πύρ!, σύρλιάζει ό Χουάνας,

Και ό 'Υπερέλληνας έξαφα νίζεται κι' αυτός!

Τό... άνωπεράσπιστο πλάσμα!

ΚΑΤΩ, μέσα στον κήπο του σπιτιού των 'Υπερανθρώπων ό μετάλλινος έλέφαντας σαλπίζοντας διαπεραστικά και σαλεύοντας άγρια την προβοσκίδα του και τ' αυτιά του, προχωρεί προς τό μέρος του λιπέλιμου Κοντστούπη και της 'Ελσας!

Οι κινήσεις του είναι τόσο γργές ώστε ή 'Ελσα δεν προλαβαίνει να άπομακρυνθί!

"Έτσι ή προβοσκίδα του έλέφαντα - ρομπότ τυλίγεται γύρω από τη μέση της σηκώνει ψηλά τη γυναίκα του 'Υπερανθρώπου και έτομάζεται να την έσφενδονίση μακριά και να την πολτοποιήση χτυπώντας την πάνω στον τοίχο του σπιτιού!

Την ίδια στιγμή ό Κοντστούπη άνοίγει τά μάτια του. Συνέρχεται. Βλέπει την 'Ελσα στον άέρα τυλιγμένη με την προβοσκίδα του έλέφαντα και τον κόβει κρύος ιδρώτας!

Μιά στιγμή ακόμα και ή 'Ελσα, ή γυναίκα του πιο άγαπητού φίλου του θα μεταβληθί σε μία άμορφη νεκρή μάζα!

Ξεχνώντας τον έαυτό του και τον φόβο που νοιώθει ό νάνος άπογειώνεται σφίγγοντας τά δόντια του για να

μήν τον... πάρουν τά κλάματα!

Δέν προλαβαίνει όμως!
'Η μετάλλινη προβοσκίδα τινάζει μακριά την 'Ελσα, προς τον τοίχο του σπιτιού!
— "Άγιοι Πάντες!, ξεφωνίζει ό νάνος. Κακό που με δρόηκε!

Και τό κορμί του στρίβει: άπότομα και ακολουθεί πετώντας την 'Ελσα πού, λιπόθυμη, ταξιδεύει προς τό θάνατο!

Τά χεράκια του δυστυχισμένου νάνου είναι άπλωμένα μπροστά, καθώς πετάει, σε μιάν άπεγνωσμένη προσπάθεια να πιάσουν την 'Ελσα!

— "Άγιο 'Ονούφρε, προσάτη μου!, μουρμουρίζει ό Κοντστούπη. Βοήθησέ με! "Άν ή 'Ελσα σκοτωθί πώς θ' αντίκρισω τον 'Υπεράθρωπο; "Όχι ή καρδούλα μου!

Και τότε, μιá στιγμή πριν ή 'Ελσα χτυπήση πάνω στον τοίχο, τά μικρά μα πανίσχυρα χέρια του νάνου την άρπάζουν και την τραβούν πίσω, σώζοντάς την από σίγουρο και φορτικό θάνατο!

— "Άσααχ!, κάνει ό Κοντστούπη με άνακούφισι καθώς άνυψώνεται στον άέρα. Σ' εύχαριστώ, "Άγιο 'Ονούφρε! Σάς εύχαριστώ "Άγιοι Πάντες! Σ' εύχαριστώ Χριστευλάκη μου! Τώρα θα δήτε τι θα του κάνω του παλιοέλεφαντα!

'Αφήνει τη λιπόθυμη 'Ελσα πάνω στην ταρατσα του σπιτιού και ρίχνεται έπειτα

πρὸς τὰ κάτω μὲ μιά κατακόρυφη βουτιά!

Σὰν βολίδα σκίζει τὸν ἀέρα καὶ προσγειώνεται πάνω στὴν πλάτη τοῦ μεταλλينوῦ κτήνου! Οἱ γροθιές του ἀνεβαίνουν καὶ κατεβαίνουν μὲ τόση ὀρμή, ὥστε μέσα σὲ λίγες στιγμὲς τὸ θηρίο - ρομπὸτ ἀνοίγει: στὰ δυὸ καὶ σωριάζεται χάμω μὲ τὸ μηχανισμό, ποῦ τοῦ δίνει κίνηση, κατεστραμμένο!

— Ἀχά!, κάνει ὁ νάνος. Λυπάμαι ποῦ χτύπησα ἕνα... ἀνυπεράσπιστο πλάσμα, μὰ εἶχες ἀρχίσει νὰ γίνεσαι ἐνοχλητικός, ἀγαπητέ μου!

Καὶ τότε, μόνο τότε ὁ Κοντοσούπης νοιώθει καλὰ τὸν κίνδυνο ποῦ εἶχε περάσει ἢ "Ἐλσα κι' αὐτός! Ἡ καρδιά του ἀρχίζει νὰ κἀνη στροφυριστὲς τοῦμπερ, σφυροκοπώντας τὰ πλευρά του. Τὰ μάτια του θολώνουν. Ἡ μύτη του ἀνεβοκατεβαίνει: γελοῖα καὶ σπασμωδικά.

— Ὦχ!, κάνει, ἀνογοκλείνοντας μὲ ἀγωνία τὸ στόμα του. Ἡ καρδούλα μου! Ὦχ!

Καὶ σωριάζεται χάμω λιπὸ θυμὸς!

***

Τὴν ἴδια στιγμὴ, μέσα στὸ γιγάντιο πλανητόπλοιο τῶν Χουάνα, ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐπιδρομῶν λέει γεμάτος χαρὰ καὶ θρίαμβο:

— Ἐπὶ τέλους! Γλυτώσαμε ἀπὸ τοὺς Ὑπερανθρώπους! Ὅσο κι' ἂν τὰ κορμιά τους ἦσαν ἄτρωτα κι' ὅσο κι' ἂν εἶχαν συνηθίσει τὰ χτυπήματα τῶν πιστολιῶν μας, ἢ συγ-

κεντρωμένη λάμψη ἑκατοντάδων ὄπλων μαζί τους ἐξόντωσε! Ἔτοιμαστέτε! Θὰ προσγεωθοῦμε ὅλοι στὴ Γῆ μαζί μὲ τὰ θηρία μας καὶ θὰ ὑποτάξουμε τοὺς ἀνθρώπους ἢ θὰ τοὺς σκοτώσουμε ὅλους καταστρέφοντας τίς πόλεις τους! Ἐπειτα θὰ εἰδοποιήσουμε τοὺς δικούς μας, στὸν πλανήτη Ἄμὸν, νὰ στείλουν ἀποίκους γιὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν στὴ Γῆ! Ὅλα θὰ πάνε καλά! Κανένα ἐμπόδιο δὲν ὑπάρχει!

— Δυστυχῶς, λέει μὰ δυνατὴ καὶ σταθερὴ φωνή, ὑπάρχουν ἀκόμα ἐμπόδια γιὰ τὰ σχέδιά σας! Ὑπάρχουμε ἐμεῖς!

Οἱ Χουάνα γυρίζουν ξαφιασμένοι καὶ κραυγὲς ἐκπλήξεως ἀναπηδῶν ἀπὸ τὰ στήθη τους.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι ἔχουν φανερωθῆ πάλι! Εἶναι ὅλοι τους ἀκέραιοι καὶ ζωντανοὶ καὶ χαμογελοῦν! Καὶ ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι κολλημένοι πάνω στὸν τοῖχο, αἰχμάλωτοι τῆς μυστηριώδους καὶ πανίσχυρης δυνάμεως τοῦ μαγνήτη!

— Τὰ πιστόλια σας, συνεχίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος, δὲν μπόρεσαν νὰ μᾶς σκοτώσουν! Ἡ συμπτυκνωμένη τρομακτικὴ λάμψη τους ἐξαφάνισε ἀπλῶς γιὰ λίγο τὰ κορμιά μας! Πρέπει νὰ βρῆς κάποιον ἄλλο τρόπο ἂν θέλεις νὰ μᾶς ἐξοντώσης! Πρόσεξε ὁμως! Ἄν κατορθώσουμε νὰ ἐλευθερωθοῦμε ἀλλοίμονο σὲ σένα καὶ στοὺς ἀντρες σου!

Τὸ πρόσωπο τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Χουάνα γίνεται κατακόκκινο ἀπὸ λύσσα κι' ἔπειτα χλωμιάζει τόσο πολὺ, ὥστε λές κι' εἶναι ἔτοιμος νὰ λιποθυμήσῃ!

Ἐπειτα οὐρλιάζει:

—Θὰ πεθάνετε ἀπὸ τὰ βασανιστήρια, τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα, Ὑπεράνθρωπο!... Φέρτε τὰ θηρία! Φέρτε πρώτα ἓνα ρινόκερω! Βάλτε τον νὰ χτυπήσῃ τὸν Ὑπεράνθρωπο ὄχι μιὰ ἀλλὰ δέκα, εἴκοσι φορές, ὥσπου νὰ τὸν ἐξαντλήσῃ!

Τὸ Παιδί - Θαῦμα!

ΕΝΑΣ ρινόκερος ξεχωρίζει ἀπὸ τ' ἄλλα μετάλλινα τέρατα. Οἱ Χουάνα παραμερίζουν ἀνοίγοντας ἓνα μακρὺ διάδρομο. Τὸ θηρίο - ρομπότ, βγάζοντας κοκκινωποὺς ἀχνούς ἀπὸ τὰ ρουθούνια του, παίρνει φόρα καὶ ρίχνεται πάνω στὸν Ὑπεράνθρωπο χτυπώντας τον στὸ στήθος μὲ τὸ κέρατό του.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος σφίγγει τὰ δόντια του γιὰ νὰ μὴν ξεφωνίση ἀπὸ τὸν πόνο καὶ διατηρεῖ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη του.

—Ματαιοπονεῖς! λέει στὸν ἀρχηγὸ τῶν Χουάνα. Δὲν μπορεῖς νὰ μᾶς ἐξοντώσης! Ὅσο γιὰ τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα, γιὰ νὰ πεθάνουμε πρέπει νὰ περάσουν δυὸ μῆνες τουλάχιστον!

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Χουάνα μένει γιὰ μερικές στιγμὲς ἀ-

σάλευτος, μὲ τὰ χεῖλη σφιγμένα, κυττάζοντας τοὺς Ὑπεράνθρωπους ἕναν - ἓνα μὲ ἀπέραντο μῖσος. Τὸ βλέμμα του σταματᾷ στὸν μικρὸ Ὑπερέλληνα, πού δὲν ἔχει πάψει οὔτε στιγμή νὰ ἀγωνίζε-ται νὰ ἀπελευθερωθῇ.

—Βάλτε τὸν ρινόκερω διατάζει τοὺς ἄντρες του νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τοῦ Ὑπερέλληνα! Εἶναι παρὶ ἀκόμα καὶ σίγουρα τὸ κορμὶ του θὰ ἔχη λιγώτερη δύναμι καὶ ἀντοχή ἀπὸ τὰ κορμιά τῶν ἄλων! Ἐμπρός!

Ὁ ρινόκερος παίρνει πάλι φόρα καί, μὲ τὸ κεφάλι του χαμηλωμένο, ὀρμάει ἐναντίον τοῦ παιδιοῦ καὶ τὸ χτυπᾷ κατάστηθα μὲ τὸ μετάλλينو κέρατό του!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Ὑπερέλληνα συσπάται ὅπῃ τὸν διαπεραστικὸ πόνο πού νοιώθει! Τὰ μάτια του πετοῦν σπίθες, καθὼς κυττάζουν τὸν ἀρχηγὸ τῶν Χουάνα!

— Δολοφόνε!, τοῦ λέει. Ἄν ἐλευθερώσω ποτὲ τὰ χέρια μου ἀπὸ...

Σωπαίνει ἑαφνικά! Μὰ περιέργη ἰδέα ἀστράφτει, στὸ μυαλό του. Ἄν κατορθώσῃ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ ἓνα του χεῖρι γιὰ μιὰ στιγμή μόνον, τὴ στιγμή ἀκριβῶς πού θὰ τὸν ξαναχτυπήσῃ ὁ μετάλλιος ρινόκερος, θὰ σωθῇ καὶ μαζί του θὰ σωθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι Ὑπεράνθρωποι καὶ ὁλόκληρη ἡ Ἀνθρωπότης!

Ὁ Ὑπερέλληνας σφίγγει τὰ δόντια του συγκεντρώνει ὅλη τὴ θέλησί του καὶ συμπτύ-

κνώνει τη δύναμή του στο δεξιό του χέρι. Ένώ ο ρινόκερος - ρομπότ έρχεται πάλι όρμητικά προς τó μέρος του, με θροντερά ποδοβολητά, με τó κεφάλι του χαμηλωμένο, ó γυιός του Έ λ Γ κ ρ έ κ ο, τó Έλληνόπουλο πού έχει γίνει τó ίνδαλμα τών παιδιών τής Ελλάδος και όλοκλήρου τού κόσμου, αγωνίζεται με πείσμα και μανία να άπροσπάση τó χέρι του από τόν μετάλλινο τóιχο!

Τó κατορθώνει: αυτό, καθώς τó κέρατο του ξαναχτυπάει στο στήθος!

Τó μπράτσο του παιδιού ά-

Τó γιγάντιο πλανητόπλοιο διαλύεται στον άέρα!

προσπάτα: από τόν τóιχο, ξεμακραίνει: μιά σπιθαμή από αυτόν και... ξανακολλάει έπάνω του!

Μιά έκφρασι: άπογνώσεως ζωγραφίζεται στο πρόσωπο τού Έπερέλληνα! Άπέτυχε! ΈΗ προσπάθειά του άπέτυχε! Δέν μπόρεσε: να κάνη αυτό πού σχεδίαζε!

Μά ή άπόγνωσι αυτή δέν κρατάει: πολύ. Μιά νέα άποφασιστικότητα λάμπει στο πρόσωπο τού Έλληνόπουλου καθώς ó μετάλλινος ρινόκερος άπομακρύνεται: για να έπιτεθή πάλι!

Θά κάνη: μιά άκόμα υπέρτατη προσπάθεια, άποφασισμένος να νικήση αυτή τή φορά!

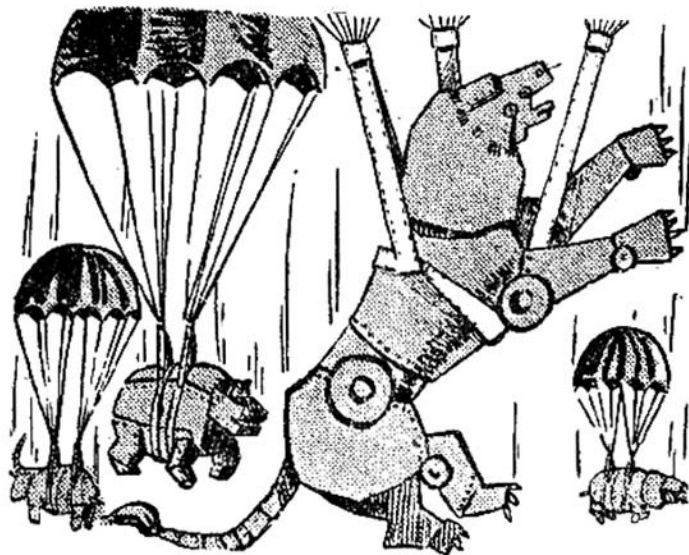
Παίρνει βαθειές ανάσες και οί μύωνες τού μπράτσου του φουσκώνουν πάλι, λές και είναι: έτοιμοι: να σπάσουν!

Ό ρινόκερος έρχεται: για τρίτη φορά βγάζοντας κοκκινωπούς άχνούς από τά ρουθούνια του!

Ό Έπερέλληνας συγκεντώνει όλη τή δύναμή του στο δεξιό μπράτσο του και τραβάει, τραβάει, μουρμουρίζοντας ανάμεσα στα σφιγμένα δόντια του μιά προσευχή!

Ξαφνικά, τή στιγμή άκρωδώς πού τó κέρατο τού ρινόκερου τόν χτυπάει: πάλι: στο στήθος, τó χέρι τού Έπερέλληνα άπροσπάτα: από τόν τóιχο και τινάζεται: προς τά έμπρός!

Τά δάχτυλα τού παιδιού άρπάζουν ένα σύμμα πού εί-

Μετάλλινα θηρία πέφτουν με άλεξιπτωτο από τον ουρανό!

να περασμένο στο λαιμό του ρομπότ! Είναι το σύρμα που εξουδετερώνει την έλξη του μαγνήτη!

Τραβάει με δύναμη! Το σύρμα σπάζει και μένει στο χέρι του 'Υπερέλληνα!

Δυο πράγματα συμβαίνουν τότε.

Ο ρινόκερος, που δεν τον προστατεύει πια το σύρμα, κλλάει πάνω στο μεταλλικό τοίχο τραβηγμένος από τον πανίσχυρο μαγνήτη!

Ο 'Υπερέλληνας νοιώθει την ίδια στιγμή το κορμί του να ελευθερώνεται από την άορατη, μυστηριώδη δύναμη! Τα μέλη του είναι ελεύθερα

πια να κινηθούν! Δεν είναι πια αιχμάλωτος! Το σχέδιό του, ή άπεγνωσμένη προσπάθειά του είχε πετύχει!

Με γοργές κινήσεις, το 'Ελληνόπουλο στερεώνει γύρω από το λαιμό του το σωτήριο σύρμα και γυρίζει: προς τους Χουάνα!

Ο 'Υπερέλληνας τιμωρεί!

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ των εξώκοσμων έγκληματικών επιδρομών έχει χλωμάσει τώρα από φόβο. Κυττάζει τον 'Υπερέλληνα, σαν να δλέπη το φάν-

τασμα ἐνὸς θύματός του πού ἐρχεται ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμον γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ!

Ὁ Ὑπερέλληνας συσπειρώνεται γιὰ νὰ ἐπιτεθῆ λέγοντας ἄγρια:

— Σοῦ ἔδωσα μιὰ ὑπόσχεσι, ἀρχιδολοφόνε! Σοῦ εἶπα ὅτι, ἂν ἐλευθερωθῶ τίποτα στὸν κόσμον δὲ θὰ σὲ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια μου! Ἦρθε ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας σου!

Μὲ μιὰ ἀστραπιαία ἐκτίναξι, τὸ Παιδί - Θαύμα βρίσκεται κοντὰ στὸ θρόνον τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Χουάνα! Ἡ μικρὴ ἀλλὰ θαυματουργῆ γροθιά του κινεῖται γοργὰ καὶ χτυπάει στὸ σαγόνι τὸν Χουάνα μὲ τόση δύναμι ὥστε τὸ κορμί του, μαζί μὲ τὸ θρόνον, ἀποσπῶνται ἀπὸ τὸ ἔδαφος τοῦ πλανητόπλου καὶ πηγαίνουν καὶ βροντοῦν στὸν πέρα τοῖχο, ὅπου γίνονται κομμάτια!

Πρὶν οἱ ἄλλοι Χουάνα προλάβουν νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξι καὶ τὸν τρόμον τους, ὁ Ὑπερέλληνας κινεῖται ἀνάμεσα τοὺς μὲ τὴν καταπληκτικὴ ταχύτητά του καὶ ἀποσπᾷ ἀπὸ τὸ λαιμὸ τεσσάρων ἀπὸ αὐτοὺς τὸ σῶμα πού τοὺς προστατεύει ἀπὸ τὸ μαγνητικὸ!

Οὐρλιάζοντας μὲ ἀπόγνωσι οἱ τέσσερις Χουάνα ἐκσφενδονίζονται ἐπάνω στὸν τοῖχο μὲ τόση φόρα, ὥστε μένουν νεκροὶ μὲ τὸ κρανίον ἀνοιγμένο!

Ὁ Ὑπερέλληνας τρέχει κοντὰ στοὺς δικούς του καὶ τυλίγει γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τοῦ Ὑπερανθρώπου, τοῦ πατέρα

του, τῆς μητέρας του καὶ τοῦ Κεραυνοῦ τὸ ἀντιμαγνητικὸ σῶμα!

Οἱ Ὑπερανθρώποι ἐλευθερώνονται ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἔλξι τοῦ μαγνήτη!

Τὴν ἴδια στιγμὴ οἱ Χουάνα οὐρλιάζοντας ἀνατριχιαστικὰ ἐπιτίθενται συνοδευόμενοι κι' ἀπὸ τὰ θηρία τους καὶ μιὰ τρομακτικὴ ἐξοντωτικὴ πρωτοφανὴς σύγκρουσι ἀρχίζει μέσα στὸ κῆτος τοῦ δραστικοῦ πλανητόπλου ἀπὸ τὸν πλανήτη Ἄμὸν!

Οἱ Ὑπερανθρώποι: εἶναι ἀσυγκράτητοι καὶ ἀκαταμάχητοι! Στριφογυρίζουν μὲ γρηγοράδα καὶ ὀρμὴ ἀνάμεσα στὰ πλήθη τῶν Χουάνα καὶ τῶν μεταλλικῶν τεράτων τους καὶ οἱ γροθιές τους σκορπίζουν τὸ θάνατον καὶ τὴν καταστροφή!

Μὰ καὶ οἱ Χουάνα ἀμύνονται ὅσο μποροῦν! Τὰ πιστόλια τους χτυποῦν μὲ τίς λευκὲς ἐκτυφλωτικὲς λάμπεις τους τοὺς Ὑπερανθρώπους, κάνοντάς τους νὰ ἐξαφανίζονται γιὰ λίγες στιγμὲς γιὰ νὰ ξαναφανοῦν καὶ νὰ συνεχίσουν πάλι τὴν ἐπίθεσί τους μὲ μεγαλύτερη μανία καὶ ὀρμὴ!

Ξαφνικὰ, ἡ φωνὴ τοῦ Ἐλ Γ κ ρ ἔ κ ο ἀντηχεῖ:

— "Ἐξω ὄλοι!", φωνάζει στοὺς δικούς του. Πρέπει νὰ τελειώσουμε μιὰ καὶ καλὴ μὲ τοὺς ἐχθρούς αὐτοὺς τοῦ Κόσμου! Ἀκολουθήστε με!

Καὶ βγαίνει μὲ ὀρμὴ ἀπὸ τὸ μεγάλο τετράγωνον ἀνοιγμα, πού ὑπάρχει στὰ πλά-

για τοῦ πλανητόπλοιου.

Οἱ ὑπόλοιποι Ὑπεράνθρωποι τὸν ἀκολουθοῦν.

Πίσω τους, οἱ Χουάνα νομίζοντας ὅτι οἱ Ὑπεράνθρωποι ὑποχωροῦν οὐρλιάζουν ἀπὸ χαρὰ καὶ θρίαμβο.

— Ἐμπρός!, φωνάζει ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, παίρνοντας τὴν ἀρχηγία. Θὰ ἀντεπιτεθοῦμε! Θὰ τοὺς χτυπήσουμε τώρα πού φεύγουν! Ἐτοιμάστε τὸ κανόνι! Ἡ λάμψη του εἶναι τόσο δυνατὴ ὥστε οἱ Ὑπεράνθρωποι, ὅσο ἄτρωτοι κι' ἂν εἶναι, δὲ θὰ μπορέσουν νὰ ἀντέξουν! Ἐσεῖς οἱ ἄλλοι ἐτοιμάστε τὰ ρομπότ! Θὰ τὰ ρίξουμε ὅλα στὴ Γῆ! Ἐπειτα, θὰ προσγειωθοῦμε κι' ἐμεῖς! Θὰ ἐκδικηθοῦμε σκληρὰ γιὰ ὅσα μᾶς ἔκαναν οἱ Ὑπεράνθρωποι! Ἐτοιμοὶ τὸ κανόνι;

Ἐνα δεῦτερο, μικρότερο, ἄνοιγμα σχηματίζεται στὸν τοῖχο τοῦ πλανητόπλοιου.

Τρεῖς Χουάνα σπρώχνουν πρὸς τὸ μέρος του ἕνα κανόνι, πού κυλάει πάνω σὲ ρόδες. Ἡ κἀνη τοῦ κανονιοῦ θγαίνει ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα.

— Σημαδέψτε καλά!, διατάζει ὁ νέος ἀρχηγός.

Σὲ ἀπόστασι χιλίων μέτρων διακρίνονται οἱ Ὑπεράνθρωποι. Ἐχουν σταματήσει καὶ κυττάζουν πρὸς τὸ μέρος τοῦ πλανητόπλοιου.

— Ἐτοιμοί; φωνάζει ὁ νέος ἀρχηγός.

— Ἐτοιμοί!, ἀπαντᾷ ὁ σκοπευτής.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ τέλος τῶν Ὑπερανθρώπων! Πῦρ!

Μιά στιγμὴ ὅμως πρὶν τὸ

δάχτυλο τοῦ σκοπευτῆ τραβήξῃ τὴ σκανδάλη τοῦ κανονιοῦ, πρὶν ἀπὸ τὸ στόμιο του ξεπηδήσῃ ἡ τρομερὴ λευκὴ λάμψη καὶ ἐξοντώσῃ γιὰ πάντα τοὺς Ὑπερανθρώπους, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο σηκώνει γοργὰ τὸ χέρι του καὶ πιέζει τὴ σκανδάλη τοῦ πιστολιοῦ του, τὴ σκανδάλη ἐκείνη πού ἐξαπολύει τὴν τρομερὰ καταστρεπτικὴ ἀτομικὴ ἐνέργεια!

Τὸ γιγάντιο πλανητόπλοιο συγκλονίζεται: ὀλόκληρο. Τὸ μέρος ὅπου εἶναι τὸ κανόνι μεταβάλλεται σὲ μιὰ πυρακτωμένη μάζα καί... χάνεται! Τὸ ὑπόλοιπο σκάφος στριφογυρίζει στὸν ἀέρα σὰν νὰ τρελλάθηκε ξαφνικὰ ὁ πιλότος του!

Ὁ Ἕλληνας πιέζει πάλι καὶ πάλι καὶ πάλι καὶ πάλι τὴ σκανδάλη τῆς ἀτομικῆς ἐνεργείας χτυπώντας ἀπάνω τὰ τὸ πλανητόπλοιο τῶν κακούργων ἐπιδρομέων ἀπὸ τὸν πλανήτη Ἄμόν!

Κάθε φορὰ ἕνα μέρος τοῦ σκάφους πυρακτώνεται καὶ ἀποσυντίθεται!

Ξαφνικὰ, μιὰ ἀπὸ τις βολές τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο, δρίσκει τὸ πλοῖο τῶν Χουάνα στὸ κάτω μέρος τῆς κοιλιᾶς του, στὸ σημεῖο ὅπου δρίσκεται ἡ ἀποθήκη μὲ τὰ πυρομαχικά!

Μιά τρομακτικὴ ἔκρηξι ἐπακολουθεῖ!

Τὸ γιγάντιο πλανητόπλοιο γίνεται χιλιάδες μικροσκοπικὰ κομμάτια καί, μαζὶ μὲ τοὺς ἐπιβάτες του καὶ τὰ τε-

ρατώδη θηρία - ρομπότ, σκορπίζεται στα τέσσερα σημεία του διαστήματος!

Τό πρόσωπο τού Έλ Γκρέκο λάμπει από χαρά και ικανοποίησι. Χάρης στο θαυμαστό πιστόλι του, οί Χουάνα, τὰ ρομπότ τους και τὸ πλανητόπλοιο τους δὲν ὑπάρχουν πιά! Ὁ φοβερὸς κίνδυνος, πού ἀπειλοῦσε τὴν Ἀνθρωπότητα μὲ πλήρη ὑποδούλωσι: ἢ ἐξόντωσι, ἔχει ματαιωθῆ ὀρσι:κά!

— Συγχαρητήρια, Έλ Γκρέκο!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Τὸ πιστόλι σου ἀπεδείχθη πολὺ πιὸ ἀποτελεσματικό ἀπὸ τὰ δικά τους ὄπλα!

— Τὰ συγχαρητήρια ἀνήκουν στὸν Ὑπερέλληνα!, λέει ὁ Ἕλληνας κυττάζοντας τὸ γιὸ του μὲ καμάρι. Σ' αὐτὸν ὀφείλουμε ὄχι ἀπλῶς τὴ νίκη μας, ἀλλὰ και τὴ σωτηρία μας και τὴ σωτηρία ὀλόκληρης τῆς Ἀνθρωπότητος! Ἄν ὁ Ὑπερέλληνας δὲν κατῶρθωνε νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ χέρι του και νὰ ἀρπάξῃ τὸ σῦμα ἀπὸ τὸ λαϊμὸ τοῦ ἱποπόταμου, ὁ Θεὸς μόνο ξέρει ἂν θὰ μπορούσαμε νὰ ξεφύγουμε ζωντανοί ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἐκείνη παγίδα! Τώρα ὄμως μπορούμε νὰ εἴμαστε ἡσυχοί! Οἱ Χουάνα και τὸ πλανητόπλοιο τους δὲν ὑπάρχουν πιά γιὰ νὰ ἀπειλήσουν τὴ Γῆ!

Τό πρόσωπο τού παιδιοῦ γίνεται κατακόκκινο. Οἱ ἔμπαινοι και τὰ συγχαρητήρια τὸν φέρνουν σὲ ἀμηχανία. Γιὰ

νὰ ἀλλάξῃ θέμα συζητήσεως, λέει:

— Ἄς γυρίσουμε πίσω! Ἡ Ἔλσα κι' ὁ Κοντοστούπης θὰ ἀνησυχοῦν! Ἐξάλλου ἔχουμε νὰ ἐξοντώσουμε και ὄσα θηρία - ρομπότ κυκλοφοροῦν ἀκόμα κάτω στὴ Γῆ!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι γέρνουν τὰ κεφάλια τους πρὸς τὰ κάτω και, σκίζοντας τὸν ἀέρα μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα, κατεβαίνουν σάν πέντε μεγάλα γεράκια, πού ρίχνονται ἐναντίον τῆς λείας τους!

Τὰ στήθη τους φουσκώνουν ἀπὸ ἀνακούφισι, πού ὁ κίνδυνος ἔχει περάσει πιά!

Τὰ φρύδια τους ὄμως θὰ ἦσαν τώρα ζωρῶμένα ἀπὸ ἀνησυχία ἂν ἦξεραν κάτι πού εἶχε συμβῆ πρὶν τὸ πλανητόπλοιο καταστραφῆ!

Θὰ ἐνοιωθῶν λιγώτερη ἀνακούφισι: και χαρά, ἂν ἦξεραν ὄτι, λίγες στιγμὲς πρὶν ἀπὸ τὴν μεγάλη ἔκρηξι πού διέλυσε τὸ πλοιο τῶν Χουάνα ἔνα μικρὸ πλανητόπλοιο γεμάτο Χουάνα βγήκε ἀπὸ μιὰ τρύπα τῆς πλώρης τοῦ μεγάλου πλανητόπλοιου και χάθηκε μέσα στὸ διάστημα!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι δὲν μπόρσαν νὰ δοῦν τὸ πλανητόπλοιο - δραπέτη γιὰτὶ ἐκάλυψαν τὴ φυγὴ του τὰ σύννεφα καπνοῦ πού σκόρπισε γύρω ἢ ἔκρηξι!

Ἡ ἀνησυχία ὄμως τῶν Ὑπερανθρώπων θὰ γινόταν ἀκόπα πιὸ μεγάλη ἂν μπορούσαν νὰ δοῦν τὴν πορεία πού ἀκολουθεῖ τὸ μικρὸ πλανητόπλοιο και τὸ μέρος πρὸς τὸ

όποιο χαμηλώνει για να προσγειωθεί!...

—Όταν, αφού εξώντωσαν όλα τα μετάλλια τέρατα που είχαν απομείνει μέσα και γύρω από τη Νέα Υόρκη οι Υπεράνθρωποι προσγειώνονται μπροστά στο σπίτι τους βλέπουν την Έλσα και τον Τσιπιτσιτίπ να προσπαθούν να... ξελιποθυμήσουν τον Κοντοστούπη!

Τόν έχουν ξαπλώσει σε μία πολυθρόνα της θεράντας και του χτυπούν το πρόσωπο μ' ένα βρεγμένο μαντήλι.

—Ωχ!, βογγάει ο νάνος με τα μάτια κλειστά. "Άφησε τ' άσπεια ελέφαντα, μη σέ άρπάξω και σε κάνω... ποντίκι! Μάζεψε την προβοσκίδα σου! Πάψε να την μουσκεύς στο νερό και να με χτυπάς μ' αυτήν στο πρόσωπο! Μη σου λέω! Θα μου χαλάσης... το δέρμα!

Η Έλσα εξακολουθεί να τον χτυπάει με το μαντήλι στο πρόσωπο. Ο Κοντοστούπης

μορφάζει κωμικά, άνεδοκατεβάζει νευρικά τη μύτη του και μουρμουρίζει:

—Μη σεύ λέω! Μη, παλιοελέφαντα! Θα με κάνης να θυμώσω και να σε χαστουκίσω! Άφησέ με ήσυχο έπιτέλους!

—Θα τον κάνω εγώ να συνέλθη άμέσως!, λέει ο Έπερέλληνας χαμογελώντας πονηρά.

Μπαίνει στο σπίτι και ξαναβγαίνει κουβαλώντας έναν κουβά γεμάτο νερό. Τόν άδιάζει άπότομα στο κεφάλι του Κοντοστούπη!

—Βοήθεια!, ουρλιάζει ο νάνος.

Πετάγεται όρθιος, άπογειώνεται με άφάνταστη όρμη και... το κεφάλι του χτυπάει με τόση δύναμη πάνω στο ταβάνι της θεράντας ώστε χάνει πάλι τις αισθήσεις του!

Πέφτει λιπόθυμος κλαψουρίζοντας:

—Πάω... πάω... πάω! Μ' έφαγε μπαμπέσικα ο έλέφαντας!

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο έλληνικό κείμενο υπό Θάνου Άστρίτη.

Άπαγορεύεται ή άναδημοσίευσις — Άποκλειστικής «Υπεράνθρώπου».

ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΑΣ

≡ | 61 | ≡

θά είναι από τα θρυλικά Τεύχη των Τευχών του «Υπερανθρώπου»!

Στό τεύχος αυτό συμβαίνει ένα θλιβερό γεγονός,

‘Η Απαγωγή της Αστραπής

Οί Χουάνα, οί τρομεροί κάτοικοι του πλανήτη ‘Αμόν, που θέλουν να κατακτήσουν τή Γη, απέτυχαν στην πρώτη επίθεσί τους, γιατί βρήκαν αντιμετώπους τούς ‘Υπερανθρώπους!

Ξαναγυρίζουν όμως και ό πάλεμος συνεχίζεται, ώσπου έρχεται να σταματήσει τούς ήρωές μας.

‘Η Απαγωγή της Αστραπής

‘Η γυναίκα του ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο και κόρη του ‘Υπερανθρώπου, πέφτει στα χέρια τών Χουάνα, που τή μεταφέρουν στο μακρινό πλανήτη τους!

‘Εκεί έπακολουθούν τρομακτικές συρράξεις, που καταλήγουν σε κοσμοϊστορικές καταστροφές!

‘Η Απαγωγή της Αστραπής

Κανέννας σας δέν πρέπει να χάσει τώ υπέροχο και γοητευτικό αυτό Τεύχος!

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΥ 1962

Μαζι με το επόμενο τεύχος, όλοι οι αναγνώστες του «Υπεράνθρωπου» θα πάρουν εντελώς δωρεάν, καρφίτσωμένο μέσα στο τεύχος, ένα μικρό ημερολόγιο τσέπης, που θα τους είναι πολύ χρήσιμο.

Κανένας δεν πρέπει να γάση το επόμενο τεύχος και το ημερολόγιο που θα περιέχει!

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Οι τόμοι και τα προηγούμενα τεύχη των εκδόσεών μας, πωλούνται στα γραφεία μας, Λέκκα 22, εντός της στοάς. Κάθε τεύχος πωλείται 1.40 δραχ., και οι τόμοι, πρὸς 14 δραχ. έκαστος. Ἡ διβλιοδεσία ἑνὸς τόμου κοστίζει 5 δραχ. καὶ δὲν παίρνει ἑκπτώσι. Τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα ἑνὸς τόμου εἶναι 2 δραχ. Οἱ ἀναγνώστες μας τῶν ἐπαρχιῶν μποροῦν νὰ μᾶς ἐτέλουν τὸ ἀντίτιμον τῆς παραγγελίας τους σὲ γραμματόσημα καινούργη, καὶ ὅσοι ἔχουν τεύχη πρὸς διβλιοδεσίαν νὰ τὰ στέλνουν μετὰ τὸ ἀπλὸ ταχυδρομεῖο.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 2ον — Τόμος 8ος — Άρ τεύχους 60 — Δραχ. 2.
Γραφεία: οδός Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεσδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ)ντής Γ. Γαργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασυλαίου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γαργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:		Συνδρομαί έξωτερικού:	
Έτησια	δραχ. 100	Έτησια	Δολλλάδια 4
Έξάμημος	> 55	Έξάμημος	> 2

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

- 1) 'Υπεράνθρωποι S.O.S. 'Η Γη κινδυνεύει!
- 2) Οί τερατόνθρωποι έκδικούνται.
- 3) Τό κυνήγι τών 'Ιπταμενων Δισκων.
- 4) Μόνος έναντίον χιλίων.
- 5) Οί Ούρανοξύστες καταρρέουν.
- 6) Οί 'Υπ άνθρωποι έξοντώνονται
- 7) Σύγκρουσις Γιγάντων
- 8) 'Ο Μαύρος Θεός Θανατώνει
- 9) Κεραυνός, ό Γυιός του 'Υπεράνθρωπου.
- 10) Στα δόντια του Λιονταριού!
- 11) Οί 'Αετοί έφορμούν!
- 12) Τό Τραίνο του Θανάτου
- 13) Στη Χώρα τών Τρελλών
- 14) 'Ο προδότης παιδευείται
- 15) 'Ο Κεραυνός ύποτάσσει τή Ζούγκλα!
- 16) 'Ο Πέτριος Κύκλωπας.
- 17) 'Αστραπή, ή Κόρη του 'Υπεράνθρωπου.
- 18) Κεραυνός έναντίον Κεραυνού
- 19) 'Ο 'Αρχων του Κόσμου
- 20) 'Ο Τόπος τών 'Ανεμών
- 22) Τό Μυστικό του Πράσιου 'Ελέφαντα
- 23) 'Η 'Αστραπή επιτίθεται
- 24) Στην 'Αγκυλιή 'Εσπετών
- 25) Σατούρ, ό Μαύρος 'Υπεράνθρωπος
- 26) 'Ο Πόλεμος τών 'Αστρον
- 27) 'Υπεράνθρωπος έναντίον 'Υπεράνθρώπων
- 28) Στη χώρα τών Κενταύρων
- 29) Σατούρνα, ή Κόρη του Μαύρου 'Υπεράνθρώπου
- 30) 'Η Προδοσία του Κεραυνού
- 31) Οί Φτερωτοί Μονομάχοι
- 32) 'Ο Μυστικό του Πλανήτη κρόνου
- 33) 'Ο Μεγάλος 'Ορκος
- 34) Τό Τέλος τής Γης
- 35) Ζωντανή Παγίδα
- 36) Κουρσάροι τών Ούρανών
- 37) 'Ο 'Αόρατος 'Ανθρωπος
- 38) 'Ο Πράσινος Τρόμος
- 39) Τά 'Όντα του 'Ολέθρου
- 40) Οί Μαύροι 'Εωσφόροι.
- 41) 'Ο Θάνατος του Φάουστ
- 42) 'Η Γροθιά του 'Ελληνα
- 43) 'Ο 'Ελ Γκρέκο Δεσμώτης
- 44) Τό Τέλος τών Ούρανών
- 45) 'Η Φάουστα έκδικείται
- 46) 'Ο 'Εχθρός του Κόσμου
- 47) 'Η 'Ανάστασις του Φάουστ
- 48) 'Η Γιγαντομα χία.
- 49) 'Ο Γαμος του 'Ελ Γκρέκο
- 50) 'Η Βελόνα τής Μάγισσας
- 51) 'Η Φλεγόμεν Λίμνη
- 52) 'Υπερέλληνας
- 53) Τζέκυλ, ό Κτηνώθρωπος
- 54) Στην Κοιλιάδα τών Τεράτων
- 55) Δαυίδ και Γολιάθ
- 56) Τρόμος, ό Θεός του Πολέμου

